

DOMOVINA

Ukazuje vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne polstojbine ter od vsake petstovke po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Zahteve štajerskih Slovencev.

Mi štajerski Slovenci pogrešamo vže od nekdaj pri svojih nemških sodeželanah pravičnosti do nas in jo bomo pogrešali, dokler bodo največ slušali nemško-liberalne voditelje ter bode zlasti v deželni zboru zelo umetno sestavljena večina nemških liberalcev, strahovala vso deželo. Ta večina drzno prezira člen XIX. državnega osnovnega zakona z dne 21. decembra 1867. leta, o enakopravnosti narodov avstrijskih; ona ne priznava slovenske narodnosti na Štajerskem, ona pozna le 400.480 ljudi, ki govorijo slovenski med seboj, davke plačujejo in dajejo v vojaške svoje sinove; sicer pa jim ne privošči nobenih narodnih pravic, kakoršnih sami uživajo, ne v šolah, ne v uradih, ne v javnem življenju.

Proračun za l. 1896 kaže deželnih potroškov 6.666.235 gld. K tej veliki svoti plačujemo Slovenci tretji del, to je, 2.222.078 gld., ker storimo tretjino vsega prebivalstva štajerskega. Vendar kako se s tem gospodari, to določujejo nemški liberalci v deželnem odboru sami. Slovenci nimamo nobenega zastopnika v njem. Ta deželni odbor, sestavljen iz 6 Nemcev, opravlja vse deželske zadeve in izvaja deželske postavbe, to pa očitno, dosledno in brezpogojno nemške narodnosti v korist in v škodo in zatiranje slovenske. On zlorabi vse deželske sile in dohodke v narodni, kulturni in gospodarski boj zoper Slovence, da te hitreje ko mogoče ponemči, to mu je vodilna misel v vsem dejanju in nehanju od l. 1861 naprej, to je, skozi nepretrganih 35 let.

Vsled tega podpira nemško kmetijsko družbo najrajše tam, kder Nemcem koristi. Priredil je z velikimi stroški nemško kmetijsko šolo pri Gradci in tudi vinorejska šola v Mariboru mora biti nemška. Zabranil je osnovanje kulturnega sveto-

valstva po zgledu českega, kakor je vlada nameravala, ker se je bal, da ga ne bi tudi Slovenci si izkoriščevali; vse razstave na Spodnjem Štajerskem po njem in po kmetijski družbi prirejene bile so proslavljanje nemštva in izzivanje in zaničevanje Slovencev.

Štiri milijone goldinarjev dolga je zvrnil na ramena vseh davkoplačevalcev, torej tudi slovenskih ter gradil železnice pa na Spodnjem Štajerskem, pri katerih ne trpi niti enega slovenskega napisa. Nastavil je celo krdelo deželnih uradnikov, med njimi so rojaki Slovenci zelo redki. Tukaj se vjema njegovo postopanje sploh z neko čudno nakano vlade same, namreč na Slovenski Štajer pozivati čedalje več samo nemških uradnikov; v vse urade, zlasti sodniške n. pr. pri ces. kralj. okrožnem sodišču celjskem je predsednik po mišljenju Nemec, 8 deželnih sodniških svetovalcev nemških po mišljenju, deloma tudi po rodu, 3 svetovalski tajniki so Nemci in 6 sodniških adjunktov nemških in nemčurških, drugih 20 deželnih sodniških svetovalcev je 14, od 31 okrajnih sodniških adjunktov 20 Nemcev. Še slabše je pri okrajnih glavarstvih, davkarijah, poštah. Pri okr. glavarstvih na Slov. Štajerskem skoro nebeden višji uradnik ne zna slovenskega jezika. Skoro povsod morajo navadni pisarji in uradni slugi tolmačevati med uradnikom in kmetom. Na poštah ne razumejo mnogi gospodje našega jezika. Slovenec domačin ne dobi doma lahko več službe, vse se tujcem oddaja; Slovence držijo le v nižjih službah in če svojo narodnost zatajuje, sicer ga potisnejo na Nemško. Na deželnih toplicah v Slatini in Dobrni nastavlja deželni odbor nalašč Nemcev bojevnikov, da celo okolico vedno iznemirujejo in strahujejo.

Največ krivice pa dela deželni odbor s svojim vplivanjem na šolstvo, katero je popolnem

v nemških rokah. Kajti v deželni šolski svet ni odposlal nobenega slovenskega poslanca. Zato podpira na vse kriplje nemško šolstvo in zatira slovensko. Nemcem vzdržuje na deželne stroške v Gradci višjo realko, v Ljubnem višjo gimnazijo, v Ptuj nižjo gimnazijo, 7 meščanskih šol, ter zadnje leto je vrnil nemških zelo nepotrebnih ljudskih šol Ljutomeru, Ormožu, Konjicam, Laškem, Vojniku in Vitanju. Odpravil je Slovence pravilnega deželnega šolskega nadzornika domačina dr. Jarca in nadomestil ga s tujcem Linhartom, prvobornim nemško-pruskega „Schulvereina“. Na vse kriplje izriva materinščino slovensko iz šol in vriva nemščino. Učitelje slovenskega mišljenja preganja ter podpira odpadnike. Sploh pa šole slovenske proti nemškim zelo zanemarja. Nedavno je zboljšal plačo, prestavivši šole iz III. v II. plačilni red, postopal zelo pristransko, ter povzdignil v slovenskem Štajerskem samo 10, nemškem srednjem pa 19 in nemškem zgornjem pa 40 šol v višji plačilni razred.

Kaj storiti? Braniti se in pobijati politično stranko z vsemi dopuščenimi sredstvi, katera tolike krivice uganja; boriti se modro, vztrajno, neizprosno — dokler pravica ne zmaga.

V prvi vrsti mora se podreti sedanji krivični volni red, na kateri se vpira vsa na videz velika sila nemško-liberalna in je kot jajce jajcetu podobna nova nacionalna stranka. Ako se predprave mest, trgovinskih zbornic pa veleposestva odpravijo in uvede občno volilno pravo, tako, da voli vsakih 20.000 prebivalcev po 1 poslanca, tedaj dobimo Slovenci 20, a Nemci 40 deželnih poslancev, sedaj pa imamo Slovenci samo 8, Nemci pa 52 poslancev.

Uvesti se mora v deželni zboru glasovanje po tako imenovanih „kurijah“, to je, v narodnih zadevah slovenskih velja sklep le če slovenski poslanci pritrdijo, in v narodnih nemških stvarih,

LISTEK.

Na mrtvaškem odru.

Podoba iz življenja. Spisal Svobodin.

Na farni cerkvi zapel je zvonček. Nekako tužno razlegal se je drobn glas po mestecu in še dalje ga je slišati. Tako v srce segajoče se je glasil, tako presunljivo. Sedel sem v sobi svoji pri knjigi, koji je bilo naslov: „La vita,“ ponaše življenje. Mnogo je pripovedoval tu pisatelj, modroval je čez vse zadeve v človeškem življenju. Kaj je treba tu dolgo premišljevat? Glas zvončka mi je vso neodkrito skrivnost nakrat razodel, jasno sem videl vse, in čim sem bral v knjigi toliko in toliko nazorov o potovanju skozi solzno dolino, ostal mi je jeden sam kot stalni lastnik moje duše: življenje je brez vsakega pomena. Da, življenje ni nič, ničeva stvar smo, vse to mi je pravil proseči, tresoči se glas mrtvaškega zvončka.

Stopil sem na ulico. Nisem iz radovednosti hotel pozvedeti, komu je donelo, marveč iz sočutja. Človeka boli, ako zaznava, da mu je neizprosna bela žena zopet ugrabila sočloveka,

dan, nemara vsako uro, a zdaj? Še enkrat mu sotrpina. Toliko časa je bil vjen, videti ga vsak zre v blede, nekoliko zamodrelo lice, jeden sam dolg pogled še, in potem se je ločil od njega za vselej. Za večnost? Ne! Vera nas uči, da se še vidimo „nad zvezdami“.

A vendar ta sladka nada ne more premagati za hip bol, ki vihra po našem osrčju. Še le čez čas se umiri jezerska plan po burji, še le čez čas uvideva človek, da začasna ločitev ni toli strašna.

Na sredi ulice stala sta mož in žena, oba stara; mož se je upiral na palico, ženi so se nekoliko tresle orumenele roke. „Ti, Mica, ali si čula zvonček? Komu je neki odklenkalo?“ — „Gotovo ne vem, a mislim da ubogi Milici pri Gornikovih. Revica, saj si jo poznal, je bila vže dolgo jetična. Sama kost in koža je je nazadnje bilo. To dekle v slednjem času ni bilo za gledati! Včeraj so jo dali v sveto olje.“ „Ubožica“, je zamrmral starec in počasi sledil svojo pot dalje. Ženica je šla po svojih opravkih.

Milica toraj, moja prijateljica od mladih nog! „Ubožica“, je nehote ponavljal moj jezik, in v srcu me je bolelo. Na hip sem se spomnil mojega slednjega poseta pri Gornikovih. Kako

veselo sta me objela njena brata, krepka, zdrava mladeniča; oče Gornik so mi segli veselo v roko, mati Gornikova so me radostno povpraševali po tem in onem! — „Kje pa je Milica“, vprašal sem, ko sem vže dolgo zamanj gledal na vhod. Na hip sem videl samo resne obraze. „Tam v drugi sobi je“, dejali so oče Gornik. „Oh, revica, ali jo morem videti?“ „Da“. — In šel sem. Počasi sem stopal do druge sobe. Vstopil sem. Pri oknu je sedela, glavo je imela z roko podprto in zrla na ulico. Niti ozrla se ni pri mojem vstopu. „Milica, dober dan ti želim!“ Še le sedaj obrnila je počasi svojo glavico proti meni. Moj Bog! To ni, to ni bilo isto lice, kakor nekdaj, to ni bila več Milica. Vdrte oči so se z bolestnim izrazom, a vendar presunljivo uprle v me. Pod tem pogledom sem vstrepetal. „Mirko, si li ti?“ — „Sem, Milica“. — Vzdihnila je. Nekoliko sva še govorila, a ne dosti, ker ji je zdravnik prepovedal. — Odšel sem. Vesel sem prišel, žalosten sem šel domov. „Milica“, ihtelo je v meni srce. „Milica, kje je tvoja lepota, kje je tvoja lepa postava, kam so zginili tvoji lasje, ki so ti tako lepo senčili obraz, Milica“, in srce mi je hotelo počiti od boli, „Milica, kje je tvoj smeh, ki ti je tolikokrat igral okrog rubinovitih ustnic!“ Tiho

ako nemškim poslancem ugajajo. Le tako je mogoče narodnostim krivične sklepe zabranjevati, narodni mir ohraniti in skupno zborovanje in delovanje omogočiti v deželi, v kateri prebivata dva naroda.

Šolstvo svoje mora imeti vsak narod sam v lastni upravi, tukaj jerobstva ne trpi in ne sme trpeti nobeno ljudstvo, katero neče kopati samo sebi grob. Zato naj imajo Nemci svoj nemški deželni šolski svet in svojega deželnega šolskega nadzornika Linhart, mi pa moramo dobiti drugega. Naše slovensko šolstvo vse, kolikor ga je, naj vodi slovenski deželni šolski svet — ali vsaj slovenski oddelek deželnega šolskega sveta s posebnim deželnim šolskim nadzornikom in poslancem slovenskim. Dokler se ta pravična in na Češkem vže praktično skušana prememba ne izvrši, je najmanjše, kar tirjamo, da pride eden izmed slovenskih poslancev kot ud v deželni šolski svet in enega profesorja ali učitelja Slovenca pa c. kr. vlada tje imenuje.

Deželsko vso opravo ima sedaj v svojej oblasti deželni odbor, 6 nemških poslancev. Ti gospodarijo z vsemi deželnimi dohodki, kakor da bi v deželi živeli sami Nemci. Izmed slovenskih poslancev ni nobenega v odboru. Mi le plačujemo, govoriti zraven pa nimamo nič. Z našim denarjem gospodarijo brez nas in navadno zoper nas. Pravi odgovor na toliko krivičnost bi bil: „tedaj pa proč od deželnega odbora, proč od Gradca! Dajte nam posebni oddelek namestnje in deželne uprave za Slovenski Štajer v Mariboru ali Celji, ali pa dajte združiti vse slovenske pokrajine v eno upravno skupino. Ako Nemec na Štajerskem neče biti pravičen Slovincem, treba ju ločiti. To uvidi vsak pameten človek in je tudi uzrok, da se med Nemci nahaja stranka, katera bi rajši krivičnost odpravila, kakor pa Slovence v deželnem zboru pogrešala. Tej stranki pravijo: katoliško-konservativna stranka. V svojem volinlem oklicu je res povdarjala med drugim, da hoče tudi Slovincem biti pravična. Priznavamo, da je ta stranka edina še med Nemci, s katero bi se dalo pogajati in dospeti vsaj do nekakšnega porazumljenja in miru med obema narodoma v deželi. Toda prvo je, da prodre slovenščina ne samo na kmetih, ampak tudi v veleposestvu, sicer ostane vse, kakor do sedaj.

Z ozirom na gospodarske stvari je potrebno, da se vendar prenaredi sedanja lovska postava, ki je kriva, da divjačina, posebno zajci, dela kmetovalcu toliko škode in brezuspešnih dragih pravd. Cene vsakojakim pridelkom padajo; zadnji čas tudi pri živini. Mej uzroki te velike nesreče za kmetstvo prebivalstvo, je glavna tudi sleparska „terminska kupčija na borzi“; ponarejanje jedil, vina itd. To bi se moralo prepovedati in prestopke ostro kaznovati.

Kmetiskim in tudi mestnim občinam nalaga se čedalje več bremena v prenešenem delokrogu, kar dela veliko pisarij, dela in stroškov; treba misliti na olajšanje ali skrbeti za odškodnino.

Kaj ti je treba vsega tega. Ti si godna za grob in tam, v rahli zemljici, ne vpraša nikdo po lepoti. In vse strohni, vse, vse!

Vže tedaj sem vedel, da jej ni rešitve. Bolna je bila do jedra. Ko se jamejo prsa vgruzavati, ko glava pada na prsa, tedaj se pozna, kako vleče zemlja, ista zemlja, ki neumorno rodi in požira bitja, kako rodница vsega živega vleče svoj izdelek na-se, da tvori iz njega drugo bitje, novo, zmožno, sposobneje za novo življenje. A, da bi uboga Milica tako rano, tako hitro legla v zemljico, nisem pričakoval. V najlepši dobi je umrla. Menil sem, da vsaj do jeseni ohrani bomo življenje. Tedaj, ko vse v naravi gine, ko orumeni list za listom in polagoma prav počasi se ziblje v majhnih, a vedno večjih krogih na zemljo; ko rodi sad sleherni rastlina, predno umre, ko se vse nagiba k pokoju, tedaj tudi ta nežna rastlina pade kot prvi sad bližajoče se jeseni, tedaj tudi to nemirno srce najde večni mir v hladni, večno nemi zemlji.

Umrla je toraj. Kaj poreko oče, kaj mati, brata in kaj poreče oni moj prijatelj? Oče in mati bodeta nemara žalostno se udala v božjo voljo, a brata bodeta dejala kakor onadva: „Bolje je za njo, reva se je dovolj dolgo mučila!“

Naši kraji so letos strašno trpeli po uimah, nalivih, točah. Tukaj bode treba pomoči; odpisovanje davkov bilo bi premalo; zlasti potrebno pa je, da se ne pobirajo davki od vinogradov hudo pobitih skozi tri leta, dokler si ti zopet ne pomore.

Toliko v kratkem, kaj naj imajo pred očmi bodoči slovenski deželnozborski poslanci. Govorili pa bomo še, ker gibanje med našimi kandidati je jako medlo in je tem večja naloga časopisja, da pouči ljudstvo o potrebah in zahtevah naših.

Zmedene štrene.

V Carigradu teče že od avgusta t. l. krščanska kri v potocih. Turki namreč Armence pobijajo in koljejo, da se Bogu usmili; na Ruskem je pa na veke zatisnil oči mož, za čegar nalogo smo še pred nekaj dnevi vsi smatrali, da bode v sporazumljenji z našim ministrom zunanjih zadev grofom Goluchowskim vse ukrenil, da se ta grozna morija vstavi, da se sploh Turek požene nazaj, od koder so v petnajstem stoletji v Evropo pridri. Kneza Lobanova ni več, moža ni več, kateremu so bile naše razmere znane, kakor ne kmalo kakemu drugemu Rusu, kajti bil je trinajst let ruski sporočnik na dunajskem cesarskem dvoru in je kot tak večkrat v zvezi z ranjnim bratom našega cesarja, nadvojvodom Karolom Ludovikom razpodil črne oblake, ki so se zbirali nad državnimi mejami naše, nemške in ruske dežele. Mir v Evropi ohraniti je bila glavna naloga tega velikega in modrega ruskega diplomata, ki je znal vse drugače politiko voditi, kakor je velika večina drugih diplomatov, katerih politično obzorje se navadno le na sijajne plesse, toraj na ženstvo, dalje na konje in lovske pse razteza. Lobanov ni bil tak; kjer je skoraj vse svoje življenje v diplomatski službi doprinesel, poznal je zunanjo politiko v Evropi, kakor malo-kdo na svetu, pa tudi v Aziji veljala je njegova beseda. Ko so se namreč lansko leto Kitajci in Japonci bili in se je jelo Kitajcem na slabo obračati, segla je mogočna Rusija, oziroma modri Lobanov med nje in obema z mogočno besedo zaukazala: Do tu in ne dalje!

In sedaj ga ni več! Dne 31. avgusta t. l. raznesel je brzjav iz ruskega mesta Kijev, kamor se je car z Lobanovom iz Dunaja odpeljal, žalostno vest po svetu, da je knez Lobanov dne 30. avgusta t. l. ob 8. zvečer v železničnem vozu na postaji Kazatine, druga sporočila zopet trdijo, da na postaji Šepetovka v 71. letu svojega življenja nagle smrti umrl. Za katero boleznijo je ta nagla smrt nastopila, se danes 1. septembra t. l., ko to pišemo še ne ve, meni pa se sploh, da pri srcu ni bilo vse v redu. Knez Lobanov bolehal je že več let — delal se mu je kamen. Vsled tega, trdi se sploh, so se mu arterije, to so žile privodnice, jele ponapenjati, kar mu je dostikrat več težav povzročevalo, kakor pa še tako zamotane razmere med raznimi državami glede Rusije. Škoda zanj, škoda prav

velika, kajti prav sedaj je trenutek, v katerem bi ga bili obe državi tako potrebovali glede sporazumljenja v politiki na Balkanu, kakor žejni požirek hladne studenčnice. Kaj se je v tem oziru na Dunaji sklenilo in dogovorilo med obema cesarjema in obema ministroma, se ne vé, to se le slutiti zamore, in sicer na podlagi ruskih listov, kateri povdarjajo, da se je glede politike na iztoku med nami in Rusi doseglo popolnoma sporazumljenje in je večina, zlasti merodajni krogi ruskega prebivalstva radi tega jako zadovoljna. Ker je pa blagi mož, kateremu gre za tako lepo sporazumljenje v prvi vrsti hvala, izselil se na boljši svet, je želeti, da dobi car Nikolaj II. družega ranjkemu v mišljenji in dejanji podobnega moža, moža, ki bo toraj kakor Lobanov prijatelj Avstriji in bode rusko zunanjo politiko v ranjikovem duhu dalje vodil. Kot taki možje imenujejo se nekateri najvišjih ruskih dostojanstvenikov, kakor so: v prvi vrsti sedanji ruski sporočnik na Dunaji, grof Kapnist, ki je bil mnogo časa politični gojenec ranjkega kneza Lobanova in njegove namene pozna, kakor nihče drugi. Tudi na cesarskem dvoru dunajskem Kapnista jako cenijo, ker je odkritosrčen in v Avstriji prijazna, blaga duša. Poleg tega moža se imenujejo tudi še sledeči diplomatje, katerih vsak ima zase nekoliko upanja, da ga car pokliče na to imenitno in prav v današnjih burnih časih za nas in za mir v Evropi tako odločilno mesto in sicer: Brat grofa Petra Kapnista, ki je do sedaj načelnik azijskega oddelka v ministerstvu, dalje mnogoletni sporočnik na nemškem cesarskem dvoru grof Šuvalov, o katerem se je že svoje dni ob Giersovi dobi govorilo, da bode njegov naslednik. Ob enem se nekteri ozirajo po ruskem diplomatu na kraljevem dvoru v Londonu, g. pl. Staal, drugi, zlasti Francozje bi pa to odlično mesto privoščili sedanjemu ruskemu zastopniku g. Nelidovemu v Carigradu. Naj že bo temu kakor drago, toliko je res, da je caru Nikolaju II. vse na tem ležeče, da se dobre razmere med Avstrijo in Rusijo vtrdijo in ohranijo in že iz tega namena volil si bode mladi vladar za svojega ministra zunanjih zadev moža, ki mu bode v smislu Lobanovem dajal dobre svete in vodil politiko na zunaj. Kako se vendar kaka reč naglo kar čez noč zasuje in preobrne, da je niti več poznati ni, kaže nam prav ta prežalostni slučaj. Pred tednom dni veselili smo se, da se zavlečeno obzorje med nami in Rusi jasni, da nam sedaj in sedaj posije solnce pravega srčnega prijateljstva in danes — o tuga, mrzla roka blede smrti potegnili je zavese tesno skupaj in le, kakor smo že rekli, slutnja nam še vstaja, da se bode ruski car s svojimi podaniki približal nam, mi pa njemu. Skrajni čas bi bil, kajti nikdar ni bilo najjasnejših dogovorom na medsebojno prijaznost opirajočih se tako potrebne med nami in Rusi, kakor uprav sedaj, ko se cedi po Carigradu kri v potocih. Krščanska s Kristovo krvijo odrešena junaška kri teče in krvolok Turek jo hladnokrvno

nikdar še svetlikal v nevestinih laseh, nikdar še lesketal mladeniču na prstu.

Šel sem mimo sosedove hiše. Tam skozi line bliskala se je lučica, več jih je bilo, šest sem jih naštel, šest zvezdic pri jasnem dnevu. Tiho, grozno tiho je bilo v hiši in okoli nje. Kako naj bi bilo nemirno in ponosno kralj vseh živih in onih, ki v zemljici počivajo, svoje žezlo! Mirno vihti, neslišno in vendar povzroči nemir, obup tamkaj, kamor mahne. V grobu je tudi tako mirno in ni li mrtvaški oder prvi grob??

Nakitili je še niso. Nisem hotel motiti sosedove pri tužnem delu in tudi dobro ni človeku, prvemu iti pogledat mrliča. Tako pravijo, a kdo ve, ni li to svarilo resnično. Še le za jedno uro sem šel tja. V sobi razven stare ženice ni bil nikdo navzoč. Sedela je pri mrliču in pazila je, da se ne zgodi nesreča. Pri kolikih je vže pazila, saj jih vsako leto toliko zatise trudne in netrudne oči. Je-li tudi vže sedela kraj mrtve mladenke, kraj cvetu, katerega je komaj iz sna vzbudil poljub prve pomladi, katerega je v prvem razcvitanju pokosila nevsmljena burja s svojim ledenim duhom?! Ustnice so se ji gibale in molila je za — nedolžnost na odru.

preliva, kjer se mu le najmanjša prilika v to ponudi. Koliko časa, vprašamo, bode še Evropa malomarno to mesarsko klanje gledala, koliko časa se bode dala Evropa še kramarskim Angležom voditi za nos! Avstrija in Rusija kvišku, in vsaka po jedni strani Balkana, ako ne bo poprej miru tam doli in hajdi - Carigrad, ter storite ondi svojo dolžnost. Obe ste kršanski državi in častna naloga kliče raji, zatiranim kristjanom na pomoč hiteti tje, kjer se oni tresejo pred grozovitim Turkom, ki jim hladnokrvno jemlje glavo za glavo, kakor bi klal jarce. Bog daj Rusiji moža, ki bode v tem spoznal svojo nalogo in kot ruski minister zunanjih zadev opiraje se na naše prijateljstvo turškim krvolokom zaklical: „Mirujte, če ne, se bomo drugače pogledali!“

Celjske novice.

(Okr. šolski svet celjski) je v svoji seji dne 29. avg. t. l. napravil terno za učiteljsko službo v St. Jurju ob juž. žel., vzel na znanje poročilo o nadzorovanju nekaterih šol in razpravljal razne druge šolske in osebne zadeve.

(Celjski nemški listič) ta „resnicoljuben“ in „zanesljiv“ zakonni poročevalec poginajoče nemčurske klike celjske, kaj rad nadzoruje tudi delovanje slovenskega učiteljstva ter porabi vsako najmanjšo priliko, da zamore prav lažnjivo po njih udrihati. Tako je nedavno vedel povedati, kako so učitelji nekega bližnjega trga povodom izleta „Celjskega Sokola“ provokatorično nosili slovenske trobojne kokarde in kako so baje navduševali šolsko deco, da je kričala „živijo“. Vse to je seveda iz trte izvito in gola izmišljotina, kajti na tisoče prič dokaže lahko „vahti“ in njenemu lažnjivemu podrepaniku, kateri najbrž sam odgojuje tudi slovensko deco, da ni nobeden tamošnjih učiteljev nosil niti omenjenega znamenja, niti prigovarjal otrokom, da naj kličejo „živijo“. Več zaslug iztekel bi si ta listič lahko, ko bi tudi povedal, da je bil med udeleženci, kateri so se udeležili pevske slavnosti v Stuttgartu in ki so proslavljali Bismarcka in blaženi „rajh“ med drugimi tudi učitelj slovenske okoličanske šole celjske, kateri pripada vahterični stranki in kateri je prisegel na črno-rudečo-žolto zastavo. Vidiš „vahta“, pusti pezdire ter iztrebi bruno iz svojega oslovskega očesa. Če pa še bodeš v prihodnje drzno lagala o našem učiteljstvu ter isto obrekovala, povedali ti bomo še več sličnih, zanimivih činov maloslavne tvoje garde.

(Tamburaške vaje) tamburaškega zbora „Celjskega Sokola“ so se pričele zopet s 1. septembrom t. l. ter se bodo redno vršile vsako sredo in soboto ob 8. uri zvečer v čitalnici. Tamburaški zbor vodil bode zopet njega spretni kapelnik gospod dr. H. Šuklje. Ker bode „Sokol“ priredil v božičnem času tamburaški koncert, opozarjamo že sedaj vse p. n. gospodične tamburašice in gospode tamburaše ter jih prosimo,

naj se tamburaških vaj po mogočnosti redno in točno udeležujejo. Posebno vabilo razposlali bomo o pravem času.

(O volitvah v Št. Pavlu) oglašila se je sedaj tudi „vahtarica“, ki pa celo stvar seveda po svojem okusu opisuje. Da so Slovenci propali, so po trditvah tega lističa sami zakrivali s tem, ker poprejšnja slovenska večina ni upoštevala in pospeševala gospodarskih koristij občanov, ampak le zastopala cerkvene in sebične interese. Tako očitane ni nič novega pri „vahtarici“, razumni občani v Št. Pavlu seveda drugače sodijo. Po mnenju „vahtarice“ izvolili so Šentpavelčani iz svojega nagiba in brez vse agitacije nemškutarski zastop, češ: Slovenci so slabo gospodarili, poskusimo z Nemci, ti so nam boljši prijatelji. Stocker si baje prav nič ni prizadeval, spraviti svojo stranko na krmilo. No, no, če se je vse tako mirno vršilo, zakaj se pa peča sedaj državno pravdnitvo s Stockerjevo agitacijo? Kaki gospodarji da so Nemci in nemškutarji med nami, to kaže najboljši gospodarstvo v Celji. Pri-like bode še dovolj pokazati jim, ker beseda še ni djanje.

(Gosposka ulica v Celji) dobi sedaj nov tlak, nad katerim se ves svet skandalizira. Res je ta ulica bolj zapušena in ni kakor v drugih mestih ulice s tem imenom, središče mestnega prometa, a če se že dela nov tlak, naj bodi enakovrsten ne pa v eni in isti ulici pisan kakor kaka zakrpana suknja. Granitni tlak bi se še spodobil za gosposko ulico, saj bi ne prišel Bog vé koliko dražje. Pa seveda, saj imajo novega „ekonoma“; ta bo že vedel, zakaj da nosi to ime in zakaj je na svetu. Nam njegov poklic ni nič kaj jasan.

(V „vahtarici“) se je pred kratkim nekdo repenčil nad baje slabo cesto, ki vodi od Voglajne na Jožefov hrib, hoteč s tem občinskemu zastopu celjske okolice nekaj dati pod nos. Pred svojim pragom pometajte! Kakšne so pa vaše mestne ulice n. pr. Brunnegasse, Schmiedgasse, Spitalgasse itd.! Kdor še nima kurjih očij in jih želi dobiti, naj parkrat prehodi te ulice, kmalo bo začel stokati. Če se pa že kakšna ulica popravi, stori se to tako (glej Gosposko ulico), da je sramota.

Spodnje-štajerske novice.

(Duhovniške spremembe.) Prestavljeni so č. č. gg. kalani A. Podvinski od Št. Ruperta nad Laškim na Ptujsko goro, Robert Paclavik od Sl. Bistrice v Vojnik, Martin Medved pride v Sl. Bistrico in Jakob Črnc od Pilštajna pa gre radi boleznii v začasni pokoj. Novonastavljena pa sta č. č. gg. Anton Srabočan v Pilštanj in Josip Vodovšek v Št. Rupert nad Laškim.

(Spremembe pri č. oo. kapucinih) Iz Gorice so prestavljeni sledeči: P. Konstantin Škodnik kot gvardijan v Knittelfeld, P. Remigij Prikril v Knittelfeld, P. Leo v Lipnico. Iz Škofje Loke: P. Hilarij Perpar v Sv. Križ. V Celju je postal P. Gregor Jenič, gvardijan, P. Odilo pa

vikarij. Iz Sv. Križa: P. Gabrijel Bajec v Lipnico, P. Herman Langeršek v Škofjo Loko. Iz Lipnice gre P. Ciril Goričan v Sv. Križ, P. Jan. Evang. Ažbe postal je v Gradcu superior, P. Edvard Bervar pa gvardijan v Lipnici.

(Iz Ostrožnega pri Celji) se nam poroča: Večkrat ste že povdarjali zasluge, ki jih ima „Slavija“ na kulturnem in gospodarskem polju Slovencev in toplo priporočali ta jedini slovenski zavod. In da ste o nji pravično sodili, lepo dokazuje nastopni slučaj: Nedavno je pri šestnici udovi Mariji Lebič iz Ostrožnega št. 4 pri Celji udarila strela v hišo in jo upepelila do tal, pri tem pa je ubila tudi nesrečno ženo. Dasi ni bila premija plačana in dediči niso imeli niti najmanjše pravice do odškodnine, vendar je „Slavija“ nastalo škodo takoj prečnila in deponirala pri sodnji za mladoletne otroke Marije Lebičeve odškodnino skoro v popolnem znesku in s tem pokazala svetu tudi svojo človekoljubno mišljenje. Vidi se torej iz tega slučaja, da ji je pri srci tudi gospodarski blagor našega ljudstva in zato treba poštovati i to stran njenega delovanja in s popolnim zaupanjem jej smemo zaupati v zavarovanje svoja posloplja in svoje premoženosti, držeč se gesla: priznanje kulantnosti in humaniteti in pa reka: „Svoji k svojim!“

(Iz Škofjevasi.) Pri današnji volitvi volilnih mož bili so izvoljeni Franc Stožir in Martin Binclj iz Trnovelj, Valentin Koželj iz Škofjevasi, Ignac Samec iz vojniške okolice, Jože Jošt iz Lipovca in Miha Bikošek iz Gradiša; se ve da vsi zanesljivo narodni. Naš „miren mož“ Martin Premšak si je zastoj podplate brusil, da bi spravil iz Škofjevasi nemčurske volilne može

(V Št. Pavlu v Savinjski dolini) zmagala je narodna stranka s 37 glasovi; stranka združenih ostankov nekdanje nemčurske garde in slovenskih barab spravila je skupaj 26 glasov.

(Volilni shod v Mozirji) vrši se dne 8. septembra t. l. popoldan ob štirih v Anton Goričarjevi gostilni. Poročala bodeta dozdana želna poslanca dr. Josip Sernec in dr. Ivan Dečko in se predstavila kot kandidata za deželni zbor. Vrli volilci tamkajšnjih okrajev se vabijo k obilni vdeležitvi.

(Zastrupil je) v Gornjemgradu Jakob Četvežnik dne 23. avgusta t. l. svojo ženo, njeno sestro, starejšega sina, dva triletna in enega petletnega otroka z mišnico, katero je djal v kavo. Na veliko srečo je žena kavo prelila v drugi lonec, da je večji del strupa ostal v prvem loncu, in tako zastrupljenje ni bilo toli hudo, da bi kdo umrl. Ker so začeli takoj bljuvati in so pili še mleko, so vsi ozdraveli. Povod temu nečloveškemu zločinu so najbrž vedni prepiri v hiši in pa — šnops, katerega je najbolj ljubil. Ko je bil preiskan, našlo se je pri njemu še mnogo arzenika, katerega je baje v Solčavi dobil.

(Umrla je) dne 31. avgusta t. l. gospa Viktorija Knaflič, učiteljica v Št. Lenartu nad Laškim. Rajna bila je blaga gospa in zelo iz-

Pred mano je toraj ležala blede, mrtva. Mir smrti počival je na njenem obrazu; sveti mir. Oh, da sem jaz sam na tvojem mestu, življenje je ničevno, in sveti mir, ki ti seva iz obraza, me mika, ker ga še nisem užil, miru, nikdar. O da, dal bi ti za tvoje slabe, obledele ude moje krepke, življenja polne. Samo, da bi bil na tvojem mestu. A jaz moram živeti, moram, pravim, ker nimam oblasti čez življenje. Samo Oni, ki je nad nami, samo Oni sme dobrovoljno prikrajšati život, samo Oni sme o vsaki priliki in kedar hoče odrezati nit našega življenja. Na obrazu trepetal ji je svit belih sveč, bilo je, kakor da bi živela, kakor da bi dihala, samo ustnice so bile zamodrele in oči grozno udrte, one oči, v katere sem tako rad gledal, ker so bile odkritosrčne. Tu se je nekda zrcalila vsa lepa njena duša. Bral si iz njih neskončnost, poštenost in ljubezen. Vse to ti je nekda v nedoumnem soglasju sevalo iz očij; zdaj so mrtve, brez bleska in žara. Zaprte so in nikdar, nikdar se več ne odpró.

Belo oblačilo odevalo je njeno telo, v beli obleki nedolžnosti stala je njena duša pred Sodnikom. Venec ji je počival na nogah in na njegovem belam traku bilo je še zlatimi črkami

zapisano: Mirno spavaj: In bilo je še mnogo drugih vencev na odru, brez trakov, brez napisov, a bili so iz svežih cvetk, ki so vse duhtele: Mirno spavaj! Milica! iz dna duše ti tudi jaz želim: Mirno spavaj! Vzel sem s tresočo roko zeleno vejico, ki je bila namočena v blagoslovljeno vodo. In ko sem pobesil oči na vejico, pala mi je nehote solzica na njo, kjer je obvisela. Poškropil sem mrtvo prijateljico, še enkrat jo pogledal in šel. V srcu mi je bilo tesno, menil sem, da mi bruhne iz ozkega osrčja, oko mi je bilo rošno, lice pa trdo, kakor da ga je Nebeški kipar izrezal iz jekla. Šel sem v svojo sobico in bral dalje, bral „La vita“, življenje.

Zvečer je prišel on. Molče sem mu podal roko. Rekel je: „Pojdi z menoj“. Šel sem, a v duši sem mislil, ko sem ga videl tako mirnega: „Nema žalost, najhujša žalost; ubogi prijatelj!“

„Greš-li z mano v sobo?“ — „Ne grem, sem vže bil.“ — In šel je. Okno je bilo na pol odprto, videlo se je iz ulice popolnoma v sobo. Tam so stale stare žene in možje. „Kako pridno dekle je bilo to“, oglašila se je Krulčeva Metka, „ves dan je pomagala materi pri delu.“ Bohničeva Jera je menila: „Kako lepo je znala ročna dela opravljati, to, to!“ In na polju je ni

bilo sram z jerbasom na glavi“, dejala je tretja ženica. „Lepo dekelce je bilo. Še lani ne bi bil nikdo mislil na to, da bo tako rano umrla.“ Tako je rekel stari Blaž in z dlanjo potegnil je čez oboje oči. In drugi stavec je vzdihnil: „Je vže tako na svetu. Jaz sem imel sina devetnajstih let, pa mi je umrl.“

Sedaj je vstopil on. Bled je bil, še le zdaj, pri luči sem ga mogel opazovati. Lasje so mu viseli v obraz, kakor zblaznelemu so se mu svetile oči. Pri vratih je stal in nepremično je zrl mrtvi devi v obraz. Dolgo, dolgo jo je gledal. Potem je pokleknil in molil. Ko je izmolil, pristopil je k odru, prijel za vejico in jo poškropil. Potem jo je zopet gledal in gledaje jo, šel je ven.

„Pojdi“, dejal je tihim glasom. „Kdo bi si mislil! Pred pol letom je prvič prejela od mene poljub, a danes, oh, danes je na odru!“ Nič mu nisem odgovoril, nekaj me je tiščalo in davilo za vrat, da nisem mogel ziniti besede. Pod jasnim nebom sva hodila dalje, tiho, nemo, le včasih se je vzdih iz prepelnega srca dvignil tja gori, kjer se snidejo ljubimci, kjer stvarja in konča Neskončni svoja bitja.

omikana, ljubila svoj poklic in rada žrtvovala do konca dni vrle svoje moči milemu narodu. Blag ji spomin!

(V Vitanji) se bo obhajal v torek 8. septembra občni zbor „Cerkv. družbe“ in „Braln. društva“ in sicer v vrtu g. Kolarja (Kurnik) ob 3. uri popoldne. Potem petje in tombola. Gostje dobro došli.

(Planina) Gosp. Wambrechtsamer nas prosi javiti, da ni res, da bi bil on kedaj v svoji prodajalnici „Südmarkove vžigalnice“ prodajal, kar radi sprejmemo na znanje.

(Videmski tamburaški in pevski zbor) priredi dné 8. septembra t. l. ob 4. uri popoldne svoj prvi koncert v gostilni g. Karola Podjeda. Vspored: A. 1. M. pl. Farkaš: „Naprej zastava slave“, * * „Liepa naša domovina“; I. A. Nedvčd: „Ljubezen in pomlad“, moški zbor s tenor-samospevom, 2. * * „Narodne cvetke“, M. pl. Farkaš: „Sretan imendan“; II. P. Hugolin Sattner: „Na planine“, mešani zbor z bariton-samospevom; 3. dr. Švab: „Tam za goro“, Podoknica (iz „Teharski plemiči“), Mrak; III. A. Hajdrih: „Sirota“, moški zbor z alt-samospevom; * * „Planinska roža“, „Danici“; IV. dr. B. Ipavic: „Oblak“, moški zbor; 5. M. Majer: „Hrvatsko kolo“; V. dr. G. Ipavic: „Savska“, moški zbor; 6. Tamburaška koračnica. — B. Prosta zabava. Vstopnina za osebo 50 kr. Tamburaške točke so označene z arabskimi številkami.

(Od Sotle) pri Bizeljskem se nam poroča o veliki žalosti, nesreči in škodi, ki jo je povzročila toča 22. avgusta t. l. Toča je padala debela, kakor orehi, še bolj debela, kakor hruške in jabelka; po nekaterih krajih celo celi kosi ledú. Padala je s tako silovitostjo, da je race v potoku ubila. Več kakor polovico vinogradov je uničila, novih vinogradov, ki so toliko stali uboge vinogradnike. In ta škoda se bode čutila še več let po vinogradih, ker od toče okleščena trta se še drugo leto ne bode opomogla. Ko bi zdaj — piše se nam 29. avgusta — vsaj lepo vreme imeli; toda vsled hladnega in deževnega vremena gnjilo bode vse, kar še ni toča vzela: grozdje, sadje in drugi pridelki. Pogled v bodočnost je torej čez vse žalosten.

(Uradna učiteljska konferenca) za konjiški in šmarski okraj se je vršila 19. avgusta t. l. pri Sv. Duhu v Ločah, pod vodstvom c. kr. šol. nadzornika g. P. Leitgeba. Kot gostje so bili navzoči: g. Potočnik, nadučitelj v Petrovčah ter gg. Nehutni in Serajnik, učiteljska abiturjenta iz konjiškega okraja. Zapisnikarjema sta bila izvoljena gđc. Brus in g. Trabusiner oba iz Konjice, svojim namestnikom pa je predsednik imenoval g. Žumerja, nadučitelja pri Sv. Vidu. — Kakor je že običajno, se je gospod nadzornik v začetku konference s pristrčnimi besedami spominjal presvitlega cesarja ter mu zaklical trikratni „hoch“, na kar so se navzoči odzvali z navdušenimi „živijo“ in nekaterimi „hoch“-klici. Nadalje je izrazil sožalje na bridkih izgubah, ki so v zadnjem času zadele prevzvišeno cesarsko rodovino ter pozdravil ustop novega c. kr. namestnika. — Prečitali so se ukazi glede na šolstvo, ki so izišli od zadnje konference sem. (V svojem poročilu je g. nadzornik naglašal, da je bil z vspehi v šolah zadovoljen, disciplina je bila dobra, uradni spisi so bili večidel v redu. Podal je več migljajev glede na vzgojo in pouk ter je učiteljstvu posebno na srce polagal značajnost, složnost in stanovsko zavednost. — Reševala so se tri vprašanja. Gospod Krabus (Slivnica) je govoril o pouku v domovinoslovji, gosp. Seidler (Konjice) o domačih nalogah in gosp. Tribnik (Zreče) pa o nravni vzgoji. Prvi govor je bil slovensk, ostala dva sta pa bila nemška. Vsi trije poročevalci so svojo nalogo prav spretno rešili. Pri vseh vprašanjih se je vnel prav živahen in stvaren razgovor. S tem so učitelji pokazali, da se za stvar zanimajo in da so se za ta vprašanja dobro pripravili. Zato se je pa predsednik v tej konferenci tudi pohvalno izrazil, rekoč, da je bila prav plodovita. Ob dveh popoldan je bil obed v gostilni pri Wallandu. Postrežba je bila dobra in po ceni, samo to je škoda, da se učiteljstvo ni moglo zbrati pri enem omizji, kjer bi se bilo moglo skupno razveseljevati, kajti po

peturnem napornem duševnem delu je človek tako potreben razvedrila, kakor riba vode.

(Konjiško slov. pevsko društvo „Skala“) priredi v Slovenjgradu v nedeljo dne 6. septembra 1896 koncert s petjem in tombolo. Začetek ob 3. uri popoldne. Vstop prost. Vabijo se vsi Slovenci tukajšnjega okraja se te prve slovenjgraške slovenske veselice udeležiti. Pele se bodo pesmi: „Pri oknu sva molče slonela“ od Hajdrih-a. „Danici“, dr. B. Ipavic. „Ecce dolor!“ Vaupotič. „Oj zbogom ti planinski svet“, * * „Hišica očetova“, P. A. Hribar. „Slava Slovencem“ od Hajdrih-a in razne druge slovenske pesmi. Niso še Slovenci tega okraja priliko imeli se v okrogu svojih slovenskih bratov zabavati, se zatoraj se vsi naši narodnjaki prosijo, se te jako zanimive veselice obilno udeležiti. — Ako bi pa deževalo, preloži se veselica na praznik dne 8. septembra 1896. Vršila se bode veselica gri gospodu Rudl-nu po domače „Petriču“ v Starem trgu pri Slovenjgradu.

(Št. Peter pod Sv. gorami.) Dne 25. avgusta 1896. Draga „Domovina“. Malokdaj dobiš od tod kak dopis, a še sedaj ti ne morem kaj vselega poročati. Dne 22. avgusta med 3. in 4. uro popoldne vsula se je grozna, kot jabolka debela toča, čisto na suhem, po vsej tukajšnji občini, ter grozno oklestila pridelke, ki so še zunaj. Najhujše je zadela soseske Dekmarca, en del Plesa in en del Hrastja, kjer so najlepši vinogradi „Dalečna gorca“. Po teh soseskah je bila toča skoro četrt ure, ter ni pustila na drevesih ne sadja, ne listja, še veje kot palec debele je sekala, torej so tudi njive s koruzo, fižolom, ajdo in prosom obsjane, čisto pomandrane in ni ostalo zdravih pridelkov toliko, kolikor par ljudi za eno zimo potrebuje. Da so po takem tudi novi vinogradi, ktere smo toliko marljivo obdelovali in se jih zarad letošnjega obilnega grozja tako veselili, popolnoma uničeni, mi ni treba praviti. Ljudje so čisto obupani. Bog se nas usmili! Prosili smo po c. kr. okrajnem glavarstvu državne pomoči. Prosili bi tudi po drugih krajih mile brate Slovence za pomoč, ali kaj, ker je do zdaj že toča po toliko krajih pobila! Če človek posluša pritožbe posebno onih, ki imajo mnogo malih otrok, ga solze oblijejo. Bog nam nakloni kako pomoč za živež in prihodnjo setev!

(Iz kozjanskega okraja.) Po večkratni letošnji toči in viharju smo imeli v soboto na 22. m. m. grozen strah. Popoldne pridrvil se je vihar podirajoč stanje in drevje ter vsula se toča v celih kepah in pobelila zemljo snegu enako; tako, da je ležala bela odeja in celi kupi nahajali se še peti dan. Pobila nam je veliko opeke na strehah in šip na oknih kakor tudi mnogo pur, gosi, kokoši. Vinograde uničila nam je čisto, da ni perja ne grozda na trsu, za več let si ne bo opomogel trs, posebno pri novo z amerikansko trto zasajenimi vinogradi se ne pozna, če je bil trs ali ne. Drevje je golo, kakor po zimi, ker ni najti ne sadu ne listja na njem. Koruzi gledajo komaj en čevlj dolga stebila iz zemlje vse drugo je odbito. Fižola ni najti niti enega stroka. Ajda in repa se ne pozna kje je rastla poprej. Po travnikih je pa pobila in povlekla, da se živina pasti ne more, ne pa da bi bilo kaj za kositi. Krompir nam hoče radi moče v zemlji segniti. Živina in svinje pa nimajo zaradi kužne bolezni nobene cene, pa tudi prodati se ne more. Od povsod se sliši zdihovanje in jokanje; kaj bo ubogi kmet začel? Od kod bo živež in od kod bo denar za potrebne reči in davek? A pomoči pa ni od nikoder.

(Davorin Trstenjakova slavnost) vrši se, kakor je bilo že objavljeno, dne 6. septembra t. l. pri vsakem vremenu in sicer s sledečim vsprejdom: 1. Ob 10. uri v cerkvi sv. Jurja ob Ščavnici slovesna propoved g. dr. A. Medveda iz Maribora; potem slovesna sv. maša. 2. Ob 12. uri za došle goste skupen obed v gostilni gospe Kreft-ove. 3. Ob pol 2. uri večernice. 4. Ob 2. uri odhod v pol ure oddaljene Kraljevece na rojstni dom Davorina Trstenjaka (hiš. štev. 19). 5. Pri slavnosti govor g. dr. M. Murkota iz Dunaja. 6. Odkritje vzdane spominske plošče. 7. Petje. Ker se posebna vabila ne bodo razpošiljala, vabi odbor tem potem najuljudneje hvalni narod slovenski k prav mnogobrojni ude-

ležbi. Pokažimo rodoljubi, da spoštujemo nesmrtnega pokojnika, kateri je žrtvoval vse moči svojemu narodu. Na svidenje tedaj dne 6. sept. pri Sv. Jurju ob Ščavnici! Prispevki za spominsko ploščo naj se blagovolijo pošiljati gosp. denarničarju J. Kunce-tu, župniku pri Sv. Jurju ob Ščavnici. Slavni gostje, kateri se peljejo na Radence, lahko rabijo vlak, ki pride tje ob 4. uri 24 min. popoldne. Ugodnejši je vlak, ki pride ob 8 uri 15 min. zvečer v Radgono, ker slavni udeleženci lahko v Radgoni prenočijo, in se potem dne 6. sept. lahko pripeljejo k Sv. Jurju. Ob 8. uri 35 min. zjutraj pride sicer vlak v Radgono in ob 9. uri 39 min. v Radence, a ta bo že prepozen. Slavnim udeležencem od celjske strani svetujemo, potovanje nad Ptuj. Ker je pri vsih omenjenih postajah težko dobiti voz brez prejšnjega naročila, svetujemo slavnim gostom, kateri žele, da jim ga priskrbimo mi, naj javijo vsaj do 3. sept. tajniku gosp. iur. Matej Senčarju pri Sv. Jurju ob Ščavnici, kedaj in kam naj pošljemo voznika. Isto tako prosim vse slavne rodoljube, kateri žele 6. sept. prenočiti pri Sv. Jurju, da se javijo pri g. tajniku vsaj do 3. septembra t. l. Sv. Jurij ob Ščavnici, dne 24. avgusta 1896. Odbor za Davorin Trstenjak-ovo slavnost.

(Shod volilcev) za deželni zbor bode v torek 8. t. m. ob 3. uri popoldne pri Sv. Bolfenku v Slov. gor. Poroča dr. Fr. Jurtela.

(„Kmetijsko bralno društvo“ v Krčevini pri Ptui) bode imelo svoj redni občni zbor dne 13. septembra t. l. ob 4. uri popoldne na vrtu gostilničarja g. J. Vilčnik-a v Grajeni s sledečim vsprejdom: a) nagovor predsednika, b) poročilo tajnika, c) poročilo blagajnika, d) poročilo knjižničarja, e) volitev novega odbora, f) pobiranje društvenine za prihodnje leto, g) govor in h) prosta zabava. K mnogobrojni udeležbi vabi uljudno odbor.

(Volilni shod v Ljutomeru) bil je klub slabemu vremenu vendar sijajen. Predsednik g. J. Kukovec pozdravil je vse navzoče in oddal besedo dr. I. Dečku iz Celja. Ta je bil razložil položaj poslancev v štajerskem deželnem zboru in konečno izjavil, da ne kandiduje več za ta okraj in priporočal mesto sebe dr. Fr. Rosino. — Za njim govoril je g. dr. Fran Rosina. Omenjal nove volilne reforme in pete kurije, ter razvil svoj program, ki je bil navdušeno sprejet. — Preč. g. dekan J. Skuhala zahvali se v imenu volilcev odstopivšemu poslancu in priporoča za namestnika dr. Fr. Rosino. Temu predlogu pridružit se tudi še gospoda notar A. Schlamberger in J. Kukovec. — Za temu govoril je g. Drag. Hribar iz Celja in šibal v rezkem govoru delovanje nemškega dež. šolskega sveta v Gradci in kazal na posledice take vzgoje, kakoršno nam silijo ti gospodje. Tudi srednje in visoke šole niso nič boljše, kar je posledica, da nimamo nikdar svojih uradnikov. Kaki pa so tuji in nemškutarski uradniki, pokazal je z več izgleji. — Naposled razložil je še g. J. Kukovec namen davčne katastralne revizije in prosil ljudstvo, da se je poslužuje v svojo korist. — H koncu pa se je sprejela naslednja resolucija, ki jo je stavil č. g. kaplan J. Ozmec: „Zbrani volilci ljutomerskega okraja radostno pozdravljajo kandidature dr. F. Rosine ter izrekajo upanje, da bo deloval na to, da slovenski poslanci ne vstopijo v deželni zbor, dokler jim niso zagotovljene garancije, da se bodo upoštevale njih upravičene zahteve“. Resolucija je bila živahnim odoravanjem soglasno vsprejeta.

(Vremenska opazovalnica na Cvenu) beleži v mesecu avgustu: Povprečna toplota 17.4° C. Najvišja toplota dne 5. 26.6° C. Najnižja toplota dne 19. 10.3° C. Največ padavin dne 6. 39.0 mm. Število dni s padavinami 19, število neviht 11, število dni s točo 2. Vsota padavin 251.2 mm.

(Služba učitelja) oddati je v Št. Jakobu v Slov. gor. cah. Plača tretjega plačilnega reda. Prošnje do 20. septembra t. l. na ondotni krajni šolski svet.

(Pri uradni konferenci v Slovenjgradu) dne 22. avgusta t. l. so si učitelji hudo belili svoje glave z vprašanjem, „Kako se naj nemščina v slov. ljudski šoli uspešno podučuje“. Predsedoval je konferenci, pri kateri se je to res zanimivo vprašanje razpravljalo, g. Franc Vrečko, poročala pa sta v tem tako važnem in času

primernem!! predmetu gg. Fr. Hernaus, nadučitelj v Šoštanju in Leopold Korže, nadučitelj v Ribnici. Kako se je to vprašanje rešilo in kaj se je v večji prosehi nemškega poduka v slov. šoli sklenilo, tega vam poročila po nemških časopisih ne povedo. Mi pa sklepamo iz tega, da učitelji sami očitno pripoznavajo, da ves ta poduk v naših šolah prav za prav nima nikakega vspeha, da je tedaj čas, ki se s tem podukom potrat, popolnoma zgubljen. Ni ga pedagoga, ki bi se bil izrekel za načelo, da se naj v ljudski šoli razun materne, še kateri drugi jezik uči. To želé le naši politični nasprotniki iz strankarskih in sebičnih namenov, to žele le tisti, kojim ni prav nič na tem, da se slov. mladina modro odgojuje in kaj prida nauči, temveč, ki le hočejo, da se ponemčuje, bodi si tudi, da se tako pači na duhu in srcu. Da pa hočejo tudi naši slov. učitelji tem kukavicam služiti, tega bi pač skoraj ne bili verjeli. V kratkem času, kar otroci obiskujejo ljudsko šolo, in to še bolj ali manj neredno, jih pač ne bode naučili pravilne nemščine, in če si s tem vprašanjem še tako ubijate glave in sestavljate še tako „temeljita“ poročila, pač pa je neovrgljiva resnica, da ravno s tem popolnoma brezuspešnim podukom naša slov. mladina izgubi mnogo, mnogo zlatega časa, ki bi se za druge mnogo bolj potrebne in koristne nauke porabil. Skoraj neodpušljivo je, bi rekli, da se ravno z nemščino v naših šolah toliko časa potrat. Narodna šola ni šola jezika, ampak je šola prave narodne vzgoje, v narodni šoli si mora otrok na podlagi materne jezika pridobiti za življenje potrebnih znanosti in spretnosti. Le tako osnovana šola je res dobra, le v taki šoli se otroci kaj naučé, le v taki šoli se dovolj pripravijo za svoje prihodnje življenje. Kaka drugače osnovana šola je mladini in narodu na kvar. — Da pa naši čitatelji sprevidijo, da nemški poduk po naših slov. šolah res nima prav nikakega vspeha, objavimo to-le dopisnico, ki nam je prišla po naključju v roke. „lieber švester. barum bis nit komhn gestern pai Uns ham ale varten murgen kumen cu tir jas ih fotar mutar Und švesder. der kleid is šon fertik prinkmars Mit. Ole te grisen fon herc“. Šenštajn. Gospodje, kaj porečete k temu? Kje so vaši vspehi v nemškem poduku? Tako pišejo otroci, ki so se po 6—7 let nemščine učili! Samo te vrstice nemški poduk v slov. ljudskih šolah popolnoma obsodijo, kakor tudi vse tiste, ki se že pri uradnih konferencah ali kje drugje zanj poganjajo. To se pravi, našo nadarjeno slov. mladino trapati.

(Boj proti Slovincem.) to je glavna in skoro jedina točka programa nemške ljudske stranke. Tako je vsaj povedal dr. Derschatta, ki je minoli teden bil prišel zopet dr. Schmiedererja v Maribor ponujat za kandidata. Rekel je, da morajo Nemci vse opazovati z nemškonarodnega stališča in se z vso odločnostjo upirati vsem slovenskim težnjam. Dr. Derschatta je nam napovedal nekako s tem boj na nož. Pomislil pa pač ni, da tako postopanje utegne Nemcem še kdaj največ škodovati. Kaj če se edenkrat druge avstrijske narodnosti postavijo na podobno stališče in se uprejo vsemu, kar bi bilo Nemcem namenjeno. Na Češkem se že pripravlja hud narodnogospodarski boj proti Nemcem in kaj podobnega se utegne Nemcem še kje drugje prigoditi, ako bodo tako predrzno govorili, kakor je dr. Derschatta v Mariboru. Pretil je tudi, da Nemci ostavijo deželni zbor, ako se Slovincem kaj dovoli, a tega mu še mariborski „purgarji“ niso verjeli.

(V pojasnilo.) Na članek, ki ga je prinesla „Domovina“ v št. 32. o „Podpiralni zalogi slovenskih vseučilišnikov v Gradcu“, objavil je „Slov. Narod“ v 185. številki odziv iz dijaških krogov, kateremu se pozna, da ga je pisala vroča kri. Ta je dotičnega dopisnika zapeljala, da ni uvaževal vsega, kar in zakaj smo pisali, osobito ne našega smotra. Navzlic temu le na kratko povdarjamo, da je po našem prepričanju to, kar smo pisali, bilo potrebno, pa da smo mnogo gradiva svojim trditvam zajeli tudi iz dijaških krogov. Hvaležni pa smo dopisniku, da nam je razjasnil načelno stališče naših vseučilišnikov, a da slovensko občinstvo tudi zve, kako je to stališče podprto, bilc bi umestno,

objaviti pravila podpiralne zaloge. (O njih besedilu „Domovine“, člankar res ni informiran). V njih je glavna opora proti akademskemu senatu. Uverjeni smo, da zmaga slovensko stališče a tudi tedaj je naš nasvet vreden uvaževanja.

(Tatvina na kolodvoru.) Dne 24. avgusta t. l. je v Gradcu nekdo vlomil v skladišče za blago v železno blagajno in ukrad 500 gl.

Druge slovenske novice.

(Novo vzgojevališče.) Nemški red namerava v Križankah v Ljubljani osnovati vzgojevališče za srednješolce, ki mislijo postati duhovniki nemškega reda. To se pa še le izvrši, ko se v Ljubljani sezida novo sodnijsko poslopje. Sedaj je v Križankah za mesto delegovano okrajno sodišče.

(Industrijska družba Kranjska) pri kateri imajo glavno besedo Nemci in nemškutarji, je naročila delavce iz Italije za plavže, katere zgradi v Skednju pri Trstu. Za te plavže je dobila družba od vlade davčne olajšave in zatoraj bi bilo pričakovati, da bode jemala le avstrijske delavce.

(Akademično ferijalno društvo „Sava“) vabi na veselico, ki jo priredi v prostorih narodne čitalnice v Škofji Loki, v nedeljo, dne 6. septembra 1896. leta na korist Prešernovega spomenika in škofojloške čitalnice. Iz posebne prijaznosti sodeluje slavni tamburaški zbor ljubljanskega „Sokola“. Vstopnina 60 vin., sedeži 1 krono, v prvih dveh vrstah 2 kroni.

(Iz Bohinja) se nam poroča, da posojilnica v Srednji vasi prav dobro vspeva v tem obziru, ker jej denarja preostaja, premožno ondotno občinstvo si ne izposojuje veliko; denar se mora največ drugod nalagati.

(Nove posojilnice.) Na Kranjskem so registrovane sledeče nove posojilnice: Stara Loka, Poljane na Gorenjskem in št. Vid pri Zatičini.

(Državna podpora.) Poljedelsko ministerstvo je dovolilo 500 gl. podpore kmetijski podružnici v Mokronogu za njen vzorni vinograd v Tržišču in obljubilo na spomlad potrebnih trt. Za sadovnjak v Šmarjeti je pa dovolilo 200 gl. (Trtno uš) so zasledili v občini Obrh v črnomaljskem okraju. Okrajno glavarstvo je prepovedalo izvažanje trt iz te občine.

(Toča.) Poroča se nam od Save: Dasi je toča letos Štajercem največ škode provzročila, ko je klestila po celem Spodnjem Štajerskem, kjer menda skoro fare ni, da ne bi bila prizadeta, so vendar tudi Kranjci med Savo in Krko zelo trpeli. Kakor se je pokazalo, doletela je bila toča 22. m. m. skoro vse fare krškega sodnijskega okraja, kjer je popolnoma uničila krško, sv. duško in leskovško župnijo (velik del), deloma pa tudi župnije: Raka, Studenec, Bučka.

(Mestna hranilnica v Novem mestu.) V mesecu avgustu 1896 je 54 strank vložilo 22.516 gl. 22 kr., 71 strank vzdignilo 17.271 gl. 25 kr., toraj več vložilo 5244 gl. 97 kr., 21 strankam se je izplačalo 9040 gl. — kr., stanje vlog 300.045 gl. 04½ kr., denarni promet 76.321 gl. 72 kr.

(Streliške vojaške vaje.) Na krškem polji so imele v soboto, 29. avgusta skupne streliške vaje 87. in 97. pešpolk ter nekaj artilerije in dragoncev pod poveljem kornega komandanta f. m. Reinländerja.

(Mesec avgust) je zapisala marsikatera vremenska opazovalnica v črne bukve, tako tudi krška, ki nam poroča: Ta mesec ni bil niti en dan popolnoma jasen, 5 jih je bilo pa popolnoma oblačnih. Najvišja toplota je bila 5. avg. (ob 2. pop.), pa je znašala samo 28° C, najnižja 24. avg. (ob 7. uri 31 min.) z 10° C. Najvišje barometriko stanje je bilo le 749.8 mm (13. ob 2. pop.), najnižje je bilo 740.2 (7. ob 2. pop.). — Deževnih dni je bilo 17; največ dežja je padlo 29. (48.8 mm), skupno celi mesec 277.4 mm. (V letih 1887, 88, 89, 90 ga je skupno padlo le 273 mm v tem mesecu). Toča, katere 12 let ni bilo, je dvakrat tolkla, 18. malo, 22. avg. je pa učinila veliko škode in pokončala pridelke v polovici krškega sodnijskega okraja. Mesec avgust 1896 je torej prišel v črno knjigo, kjer ostane nesrečnež pokopan za večne čase.

(Javni shod) priredilo je pol. društvo „Jednakopravnost“ v Idriji. Na shodu sta poročala: državni poslanec č. g. Anton Koblar, ter deželni poslanec g. dr. Danilo Majaron o svojem delovanju. G. jur. J. Kogej in g. Drag. Habe govorila sta o potrebi in namenu političnega društva. — Konečno izrekel je shod obema gg. poslancema popolno zaupanje. Ko je bil shod zaključen, prejemala sta oba poslance prošnje kojih je posebno obilno č. g. Anton Koblar prejel.

(Pobegnil) je prisiljenec iz št. Lorenca na Koroškem P. Köferle od oddelka kranjskih prisiljencev, ki delajo cesto v Bornovem gozdu nad Trbižem.

(Vabilo k slavnosti,) katero priredijo podružnica sv. Cirila in Metoda za Rožek in okolico in slovenski rodoljubi koroški dne 9. septembra leta 1896. v Dvoru nad Vrbo ob priliki obletnice smrti in odkritja nagrobnega spomenika pokojnemu g. prof. Josipu Lendovškemu, s sledečim vspehom: 1. Ob 8. uri dopoldne: Sv. maše zadušnice in cerkvena opravila. 2. Ob 9. uri dopoldne: Govor na grobu in odkritje spomenika. 3. Ob pol 10. uri dopoldne: Zajutrek v gostilni g. Marko-ta v Dvoru. 4. Ob 10. uri dopoldne: Slovesno zborovanje podružnice sv. Cirila in Metoda s slavnostnim govorom, deklaracijo in petjem. 5. Ob 12. uri opoldne: Po zborovanju izlet na Mali Strmec (pol ure od Dvora), od koder je krasen razgled na Karavanke in po Vrbskem jezeru. 6. Ob 1. uri popoldne: Skupen obed v restavraciji gospe Weinländer-jeve na Malem Strmecu, prosta zabava in petje. — Petje pri sv. maši, na grobu in pri popoldanski zabavi izvršuje prvi slavni kvartet ljubljanski.

(Kakošne ljudi pošiljajo na Koroško.) Za ravnatelja celovškega učiteljskega v Celovcu je imenovan profesor na realki v Ljubljani Balt. Knapitsch. Ta mož se je na tej šoli odlikoval s preveč znano in pretirano strogostjo in osornostjo. Toda nad tem se toliko ne spodbikamo, pač pa o političnih lastnostih novega ravnatelja za koroške nemške in slovenske učiteljske. Mož je bil v Ljubljani zvest pristaš nemške stranke, zvest ud vseh nemških društev, v katerih se je vedno odločno za nemštvo potegoval. V slednjem času je bil imenovan še za okrajnega šolskega nadzornika nemških šol v Ljubljani, v ljublj. okolici, na Gorenjskem in na Krškem. (Te šole, katerih ni toliko, kolikor je prstov na eni roki, so pa le na papirji nemške, kajti hodijo v nje le slovenski otroci, toliko na kmetih, kolikor v Ljubljani sami). Kot „nemški“ šolski nadzornik stekel si je mož veliko zaslug za „nemštvo“; zato je dobil boljše mesto. Kot „nemški“ nadzornik je povsodi slovesno zatrdjeval, da je slovenščine nezmožen; zato niso smeli ne slovenski otroci, katere je nadzoroval, ne slovenski učitelji, ne šolske gosposke z njim slovensko občeati ali celo uradovati. Njemu je vsaka teh šol, katero je imel v svoji pesti, imela namen, da veliko, veliko stori za „Deutschthum“ in „deutsche Sprache“. On je odobraval, da slovenski otroci hodijo v nemške šole, da se kar s početka nemščine in edino le nemščine učé. To svoje načelo je mož še letos odobraval v slovesni skupščini ljubljanskih učiteljev v pričo župana Hribarja, ki je bil primoran, da ga je očitno zavrnil. S takim postopanjem je torej mož zaslužil, da je prišel na višje mesto. Pa še mu nekdo na visokem mestu dolgo ni zaupal, ali je že ali ni še zaslužil, da bode dober ta tak advancement, in povpraševal je li novi ravnatelj „deutschliberal“ ali „deutschnational“. Še le potem, ko je izvedel, da je in da bode novi direktor Knapitsch eno ali drugo, kakor kdo želi, zaupal mu je visoki protektor. Veselite se ga torej, koroški Slovenci. — Za deželnega šolskega nadzornika pa so poslali človeka, ki ne zna niti besedice slovensko Josef Palla. Ta mož služboval je že na Štajerskem in Koroškem in se kazal za največjega nasprotnika vere in narodnosti.

(Volitve na Koroškem.) Na Koroškem se sedaj vrše prvotne volitve za deželni zbor. Začele so se v pliberškem okraju, kjer so za Slovence dobro izpale. O zmagi v tem okraju nismo dvomili, ker sta ga tudi dosedaj Slovenca zastopala. Veselo je pa to, da je nekaj občin, v katerih se nasprotniki niso upali pokazati na

volišče. V nekaterih občinah je bil pa hud boj in je n. pr. v Prevalju slovenska stranka zmagala le s 4 glasovi večine. V tej občini je šlo za najmanjši volilni mož. Za Nemce posebno delujejo učitelji, katerim se na Koroškem ne brani baviti se s politiko, dokler so na nemški strani. Bivši deželni šolski nadzornik dr. Gobanc jih je kar odgojil za politične agitatorje. Le to je dobro, da učitelji nimajo na Koroškem posebnega vpliva.

(Društvo „Edinost“) je v nedeljo v Trstu imelo svoj občni zbor, ki je bil nenavadno mnogobrojno obiskan. Zastopani ste bili pokrajini Trst in Istra skoro po vseh svojih državnih in deželnih slovenskih poslancih in Goriška po dveh poslancih. Zborovali so štiri ure v najlepši složenosti. Poslanec dr. Leginja je naglašal, da pokrajinski Slovenci in Hrvatje morajo zaustaviti z moralnim pritiskom mejsebojni boj v Ljubljani in v Zagrebu. Tako sijajnega zbora še ni imelo društvo „Edinost“, kot je bil ta in je le želeli, da se želje, ki so se izrazile na tem shodu, uresničijo.

(Štrajk v Trstu.) Minuli teden je ustavilo delo 76 delavcev v tržaški čistilnici za olje, ker se je od njih zahtevalo toliko dela, da ga izvršiti niso mogli. Kakor se govori, je štrajk čistilnici še po godu, ki ima preveč blaga v zalogi. Zato se tudi ni nadejati, da se uda v zahteve delavcev.

(Podkupovanje pri volitvah.) V Trstu je bilo obsojenih 14 oseb zaradi podkupovanja pri zadnji občinski volitvi v Komnu v petndnevni do enomesečni zapor. Obsojena sta mej drugim tudi župan Kovačič in njegov svak Abram. Najlepši je pa to, da je okrajno glavarstvo o dotičnih volitvah poročalo, da so se pravilno vršile, da pa je podkupovanje pri volitvah na Krasu običajno. Ta obravnava je pojasnila tudi, kako je prišlo, da sta pri deželnozbornih volitvah bila na Krasu propala „Slogina“ kandidata. Teda je izid volitve odločila komenska občina.

(Nova italijanska šola v Gorici.) Goriški Italijani se še vedno na vso moč branijo osnovati slovensko šolo; a sklenilo je pa mesto osnovati še jedno italijansko šolo. Proti tem sklepu se je pa pritožilo več slovenskih davkoplačevalcev na deželni šolski svet, ker ta šola ni potrebna. V Gorici je že sedaj preveč italijanskih ljudskih šol in pride na vsacega učitelja le po dobrih 40 otrok, dokler ne pride na vsacega učitelja povprek 60 otrok ni treba osnovati nove šole.

(Poneverjenje na Reki.) Žid Samuel Deutsch je zastopal ogersko eskomtno banko na Reki. Ta žid je zlorabil zastopanje in poneveril 10.000 gld. in pobegnil z Reke. Sodijo, da je imel tudi nekaj sokrivcev.

Druge avstrijske novice.

(Volilno preosnovno) je presv. cesar že potrdil. Razglasi se pa novi državnozborni volilni red še le pred volitvami.

(Važna razsodba.) Najvišje sodišče je odločilo v nekem posebnem slučaju, da žandarji ne morejo podpisati menic, kakor jih ne morejo vojaki. Svojo naredbo je utemeljilo najvišje sodišče s tem, da so žandarji del oborožene državne sile.

(Občni avstrijski katoliški shod) je te dni zboroval v Solnogradu. Papežev nuncij Talijani radi nujnih opravil ni mogel na shod. Pomenljivo je, da je shod počastil s svojim prihodom tudi namestnik grof Thun kot zastopnik vlade. Pozdravil je shod želeč, da se njega sklepi izvrše v prid katoličanstvu in vsemu prebivalstvu.

(Italijanska šola v Spletu.) Vlada je zaukazala, da se mora v Spletu v Dalmaciji osnovati italijanska ljudska šola, če tudi v tem mestu ni za tako šolo potrebnega števila otrok. Pač čudno je vladno postopanje. V Trstu vlada ne ukaže osnovati slovenske šole, če tudi je njena potreba že davno dokazana.

(Madjarščina) se vedno bolj vpeljava na Hrvaškem. Dosedaj so na Hrvaškem imeli jedino hrvatske lovske karte, a letos so pa dobili dvojezične. Madjarščina je na njih celo na prvem mestu. Če tako pojde, bode kmalu imela madjarščina na Hrvaškem tako veljavo, kakor nemščina pri nas.

Ogled po širnem svetu.

(Lobanov umrl.) Na svojem potovanju iz Dunaja v Kijev je blizu postaje Kasatin umrl dne 29. avgusta t. l. ruski minister vnanjih stvari knez Lobanov. Minister se je čutil bolehnega že na Dunaju in je nameraval nastopiti daljni dopust, da si okrepča zdravje. Rojen je bil 1825. leta in je 1844. leta nastopil v rusko vnanje ministerstvo. Leta 1850. je bil imenovan tajnikom pri ruskem poslanstvu v Berlinu, šest let pozneje pa poslaniškim svetnikom pri poslanstvu v Carigradu, katero poslanstvo je prevzel 1859. leta. L. 1866. je šel za guvernerja v Orel, potem je pa prišel na važno mesto v notranje ministerstvo. Leta 1878. je postal veleposlanik v Carigradu in 1892 veleposlanik na Dunaju. V marcu lanskega leta je prevzel po Giersovi smrti ministerstvo vnanjih stvari. Kot minister vnanjih stvari je Lobanov deloval za zboljšanje razmer z Avstrijo in za ohranitev evropskega miru.

(Turki in Bolgari.) Turki so v ponedeljek zopet prekorčili bolgarsko mejo, in se je mejniji in bolgarskimi vojaki bil unel hud boj. Jeden častnik in več turških vojakov je bilo ubitih.

(Zarota v Belemgradu.) V Belemgradu so prišli na sled zaroti naperjeni proti kralju. Vanjo je zamotanih več visokih uradnikov in častnikov. Hoteli so odstaviti sedanjega kralja in Milana zopet postaviti na prestol. Milan bi se sedaj rad povrnil na srbski prestol, ko je vse zapravl, kar so mu bili dovolili Srbi, da se je odrekel vsem pravicam v Srbiji.

(Kreta.) Turški sultan je dovolil za Kreto neko samoupravo. Kristijani bi se še zadovoljili, a mohamedanci ne mirujejo. Ko so izvedeli, da je sultan nekaj kristijanom dovolil so takoj iz same jeze več vasij požgali. Zato je še jako dvomljivo, če se bode kmalu na Kreti napravil red.

(Pruski Poljaki.) Mnogo Poljakov dela v rudnikih na Renskem, Vestfalenskem. Pruska vlada je sama delala na to, da Poljaki pridejo na delo v te kraje, da se hitreje ponemčijo. Ta nemška želja se pa izpolniti ne more. Ti Poljaki se nočejo potujčiti, kakor se tudi ne ponemčijo mnogobrojni Poljaki, ki so za natakraje v Berlinu. Ko je bil nedavno katoliški shod v Dortmundu, je bil ondu tudi neki poljski shod, ki se je priredil, da naj se na Renskem in Vestfalenskem v nekaterih krajih šole tako vrede, da se bodo poljski otroci učili tudi poljščine in se jim bode vsaj veronauk razkladal v poljščini. Zaradi te predznosti je po nemških listih grozen krik. Sami Nemci pa snujejo nemške šole po vseh delih sveta. Če je v Avstriji v kakem kraju peščica Nemcev, takoj zanje zahtevajo nemško šolo. Ko pa Poljaki zahtevajo za se peščico narodne pravice, pa tak krik in bi najrajši videli, da jih kar pozapro.

(Italija in Brazilija.) Italijani zares nimajo sreče. Italijanski delavci so povsod nepriljubljeni v Evropi in Ameriki. Ljudstvo je že palo po njih v Franciji in Švici, v Severni in Južni Ameriki. Italijanska diplomacija ima malo ugleda, in italijanske čete so pa bile v Afriki tepene. V Braziliji so ob zadnji vstaji bili poškodovani razni Italijani. Zahtevali so od brazilijanske vlade odškodnino. Ker pa brazilijanska sodišča niso nepristranska, so se dogovorili da bode vlada vse razpore mej Italijani in Brazilijanci predložila v razsodbo predsedniku severoameriških Zjedinjenih držav. Dotični načrt zakona je pa brazilijanska zbornica zavrgla in brazilijansko prebivalstvo je priredilo velike demonstracije proti Italijanom. V Št. Pavlu so sežgali italijansko zastavo in po več mestih so ljudje napali Italijane in jih mnogo pobili, nekatere pa tudi oropali. Italijanski poslanec v Braziliji zahteva sedaj zadoščenja. Tudi tri italijanske vojne ladije so poslali v Brazilijo. Teh vojnih ladij se pač Brazilijanci ne bodo ustrašili. Tega se pa jim ni bati, da bi Italija začela vojno, ker je v Afriki bila prehudo tepena.

Dopisi.

Iz Savinjske doline. Kdor pride v Savinjsko dolino, se tukaj lahko prepriča, da je

tukaj živinoreja v teku zadnjih let jako napredovala. Da imamo dobre konje, nam kaže vsako letno premiranje, kamor priženo prav lepa živinčeta. Premiranje pa nam privabi tudi mnogo kupcev. Naše težko savinjsko pleme je že zelo znano. Pol leta stare žrebete nam pokupijo; pa tudi tri in četiri leta stari konjički se dobro prodajo. Naši konji gredo večji del na Avstrijsko, pa tudi zunanji kupci nas obiščejo. Tako so lansko leto naša živinčeta odgnali celo v Berlin.

Pa ne samo konje imamo lepe, temveč tudi govedo pri nas prav lepo izrede. Za to pa se imamo mi kmetje v Savinjski dolini edino le celjskemu okrajnemu zastopu zahvaliti. Tu so namreč na krmilu gospodje, ki dobro vedo, da nas kmete marsikaj žuli. Uvideli so pa tudi, kaj nam more v prvem hipu marsikaj pomagati. Upeljali so nam torej novo pleme, ki tukaj prav dobro vspeva. Živinoreja edina nam še pomaga; pa, ako bi ne imeli pravega plemena, bi tudi iz te ne bilo dobička. Prejšnja leta si videl tukaj po pašnikih živinčeta raznih barv. Dimasto, rujava, progasto, vse se je mešalo. Goveda se niso redila, teleta so bila slaba, pa tudi krave mlekarice niso kaj veljale. Torej z mlekarstvom ni bilo veliko. Mi pa, posebno okrog mesta, ki prodavamo vsaki dan mleko, potrebujemo dobrih molznih krav. Tudi prav lepih volov si nismo mogli izrediti. Sedaj pa je vsem mnogo pomagano. Pridi tujec na sejme, tako na Laško, Teharje, v Vojnik, k Sv. Jurju, Novicerkvi in v Žalec in videl bodeš, kakšne voličke priženo naši kmetje. Kupčija pa tudi dobro gre. Obiščejo nas namreč Italijani; pošiljamo pa naše vole tudi v Švico in sicer plemenjake, ki si jih gori potem na debelo redé. K vsem tem napredku pa nam je pripomogel celjski okrajni zastop. Gospodje okrajnega zastopa so nas kmete že visoko povzdignili in nam še bodo, kakor upamo, marsikje pomagali. Veliko so že sicer storili za našo živinorejo, pa ker je ta naš najboljši kmečki pripomoček, pričakujemo, da nam ravno tukaj še dajo nekakšno zaslombo. Treba bi bilo še namreč marsikaterega kmeta vzbuditi. Živinoreja še namreč nima čisto popolnega razvitka. Temu pa je krivo to, da revnejši gospodarji teleta če so ravno novo vpeljanega plemena, prodajo vsa mesarju. Temu pa bi se odpomoglo, ako bi okrajni zastop privolil par desetakov že vsaj dve ali tri leta za premije mladih telic. Če bi se dobile premije, bi bil dobiček dvojni: prvič bi se novo pleme tem hitreje razširilo, ker bi tudi manj premožnejši kmetje ne hoteli prodati mesarju mladih telet, vesele se, da dobijo od eno ali dveh let starih telic premijo, drugič pa bi tudi kupčija ziznih telet poskočila. Mesarji bi namreč te veliko dražje plačevali. Okrajnemu zastopu pa bi tudi v kratkem ne bilo treba več kupovati bikov plemenjakov. Premija telic bi se lahko naredila zraven, ko premirajo in licencirajo bike. Tu bi bila potem skupaj izvrstna živinčeta, ki bi tudi privabila marsikaterega kupca.

Živinoreja pa tudi, kakor sem se letos sam prepričal, dobro napreduje v sloven-bistriškem okraju. Žalostilo pa me je, ko sem prišel do Ljutomer. Ljutomerčani, vi imate sicer prav dobro vinsko kapljico in tudi izvrstne konje tekavce, ki so zelo sloviti, pa vaša goveja živinčeta so zanemarjena. Jaz vas sicer nočem žaliti, in vam tudi ničesar očitati, ker mislim, da vi nimate prave pomoči, kakoršno smo mi dobili od okrajnega zastopa. Kmetje ob Muri in Ščavnici, vaša polja so sicer lepa in zelo rodovitna, ki vam še menda donašajo precej dobička, glejte pa, da vam bodo tudi vrgla vaša goveda kakšen krajcar. Zahtevajte, da se vam vpelje novo pleme, kakor pri nas v Savinjski dolini. Slišal sem letos enega izmed vaših kmetov tožiti, da je slabemu napredku kriva kisl krma. Temu pa se lahko pomaga. Tudi mi smo imeli kislo krmo, pa to smo odpravili s pridnim gnojenjem travnikov. Prvo pa je za vas, kakor že rečemo, da dobite novo pleme. Vrli kmetje ob Muri in Ščavnici torej začnite! Lepa živina za kmeta ponos.

Od koroške meje. (Kdo nadzoruje naše srednje šole?) Povsodi, kjer se resno misli na napredek srednjih šol, nastavljajo se za nadzornike možje, ki so vsaj podučnega jezika zmožni, le na Štajerskem, Koroškem in Primorskem ne, dasiravno se polovica predmetov na nižji gim-

naziji v Celji in Mariboru v slovenskem jeziku podučuje in je slovenski jezik tudi na višjih gimnazijah v Celji, v Mariboru, v Celovcu, v Beljaku, v Gorici in v Trstu obligaten predmet. Zakaj pa prepušča vlada nadzorstvo utrakvističnih srednjih šol na Štajerskem trdemu Nemcu, nezmožnemu slovenskega jezika? Zato, ker hoče vse utrakvistične srednje šole „ad absurdum“ privesti, kakor se je izrazil eden deželni šolski nadzornik, t. j. onemogočiti, ali ves poduk samemu sebi prepustiti, da polagoma propade. Celo slovenščino kot obvezni predmet za Slovence na celjski gimnaziji sta hotela dva mogočna nemška pedagoga s tem zatreti, da se ni preskrbela v preteklem šolskem letu nobena izpitana moč, ki bi bila zmožna slovenščino na celi gimnaziji podučevati. Torej kdor hoče biti nadzornik utrakvističnih srednjih šol na Štajerskem, mora pred vsem Nemec biti, nezmožen slovenskega jezika. Jeli upati, da bo vlada to za Slovence pogubljivo postopanje opustila? Ni verjetno; ravno narobe namerava tudi na Kranjskem, kjer se bližajo vsled domačih razprtij hudi časi za slovensko narodnost, na mesto Šuman-ovo polagoma spraviti moža iz Trsta, ki ni zmožen slovenskega jezika. Kakor nas žalibog skušnja uči, morajo deželni šolski nadzorniki za srednje šole v slovenskih pokrajinah pred vsem tuliti v rog nemškega „Schulvereina“, za šole nemškega „Schulvereina“ skrbeti, nemške „Studentenheime“ ustanavljati po slovenskih mestih, slovenskim paralelkam pa se z vso silo ustavljati. Ker imajo torej toliko dela za nemštvo, še nimajo časa prihajati k maturam osebno.

Narodno-gospodarske novice.

Za hmeljarje!

Kakor vsako leto v tem času, hočemo poskusiti tudi letos, slovenskim hmeljarjem pokazati nekoliko, kako sedaj stoji hmeljska trgovina, oziroma bo stala v bližnji prihodnosti.

Poroča se nam skoraj iz vseh delov sveta, da se je hmeljska rastlina od rane spomladi do sedaj razvijala precej lepo, in če so se pokazale tudi sem ter tja razne bolezni in mrčes, se je zadnji čas zopet vse popravilo, tako, da moremo pričakovati le dobro in bogato letino.

Ker se je obiranje pričelo že skoraj povsod, nam je mogoče, že približno zračunati, koliko se je letos hmelja pridelalo, ali prav za prav koliko ga je zrastle, ker še ne vemo, če bode vreme in druge okolnosti pripustile, pridelek spraviti dobro pod streho. Žalibog, da nam račun ne obeta zopet nič dobrega, ker kakor se kaže, bomo imeli letos zopet blizu en četrt milijona mtr. centov hmelja več, kakor se ga potrebuje. Le pogledjmo:

Avstrijske dežele cenimo tako-le:

Češko	okoli	90.000 mtr. centov
Štajersko	"	5.500 "
Gornje-Avstrijsko	"	4.000 "
Moravsko	"	4.000 "
Galicija	"	6.000 "
Ogersko itd	"	4.500 "
Avstrijsko - ogerska monarhija pridelala	"	114.000 "
toraj skupaj	"	"
Nemčija bo imela okoli	"	335.000 "
Francija	"	24.000 "
Belgija in Holandija	"	35.000 "
Rusija nekaj čez	"	50.000 "
Anglija je prejšnja leta pridelala okoli	"	300.000, letos pa
komaj	"	250.000 "
Cela Evropa toraj	"	808.000 "
K temu še pride Amerika z	"	240.000 "
Pridel. celega sveta znaša torej letos	"	1.048.000 "
Ker pa celi svet povprečno na leto le komaj	"	875.000 "
hmelja potrebuje, se vidi, da ga bo letos zopet okoli	"	175.000 "
ostalo. Če k temu še zaloge prištejemo, koje ležijo še od prejšnjih let pri pivovarjih, dobimo najmanj en četrt milijona mtr. centov, ki bode odveč.		

Visokih cen toraj ni pričakovati letos in bo menda vsak hmeljar lahko vesel, če bo svoje blago spravil v denar, da se mu povrnejo vsaj stroški. Gotovo pa je, da se bo za dobro in lepo blago skupilo gotovo toliko, da ne bo zgube, in toraj slovenskim hmeljarjem še enkrat polagamo na srce, naj vsak oistro gleda na to, da bo hmelj lepo in pravilno obran ter posušen, ker drugače ga še zastoj nihče ne bo hotel.

Akoravno se iz dosedaj navedenega vidi, da bomo imeli letos tako nizke cene, kakor še nikoli poprej, je pa vendar še vedno upanje, da se še cela stvar zasuje na bolje. Razni pivovarski in hmeljarski časniki pišejo namreč, da v nekterih deželah, posebno pa v Ameriki, ne mislijo obrati hmelja, ker bi obiranje in sušenje več stalo, kakor bi se dobilo potem za hmelj. Tudi je še mogoče, kakor se je že večkrat zgodilo, da bi bilo med letino vreme prav moko in hladno, na kar bi se mnogo blaga pokvarilo, in potem bi se cene hitro vzdignile.

Prve vreče zateškega hmelja bile so prodane po 1 gld. kilo. Naš štajerski zgodnji hmelj je toraj sedaj okoli 40 do 60 kr. vreden, pozni pa okoli 30 do 40 kr. kilo. Kaj bo pa prinesla prihodnost, tega pa nikdo ne ve.

V zadnjem času se po Savinjski dolini sliši večkrat, da hoče že marsikteri hmeljerec svoje hmeljišče opustiti in namesto hmelja „krompir saditi“. Kdor nima za hmelj priprave zemlje, je res najboljši, če hmelj opusti, kdor je pa dosedaj prideloval dober hmelj, tisti pa le naj še tudi znanprej ostane hmeljerec, saj bo s hmeljem še vedno boljše izhajal, kakor s kakim drugim pridelkom. V Savinjski dolini znašajo pridelovalni stroški za 100 kg. hmelja vendar le komaj 20 do 25 gld., med tem ko znašajo po mnogih drugih deželah veliko več, po 40 do 80 gld. Če pride še nekaj takih let, da bo hmelj neprodan in ostal star, bodo ga najprej tam prisiljeni popipati, kjer jih delo več stane, kakor nas. V Savinjski dolini je potrebno, da bi razum poznega hmelja prideloval vsak kmetovalec še tudi primerno množino zgodnjega in angleškega (Golding) hmelja, ker ravno naš štajerski zgodnji hmelj slovi daleč po svetu, kot hmelj prvih vrst.

Tudi se je že slišalo, da štajerski hmeljereji ne bodo več svojega hmelja pošiljali v posredovalno prodajo v Žatec, ker se misli, da bodo potem kupci prisiljeni, priti semkaj in po takih cenah plačevati, kakor se bo tukaj zahtevalo. Ta miselj bi bila dobra, če bi hmeljereji celega sveta tako delali in to posebno v dragih letih. A v letih, kedar je hmelja veliko in kedar ne pride kupec na dom, je pa kmet vendar prisiljen poslati blago v Žatec, sicer ga nikoli ne proda. To bo veljalo najbrž tudi letos, namreč kdor kupca tukaj najde, je vendar najboljši prodati hmelj na domu in takoj dobiti denar, če pa kupca ne bo, tedaj pa hajdi v židovski Žatec! Od tam je priromal k nam že marsikteri tisočak, nasprotno je pa tam marsikteri hmeljerec že tudi imel velike neprijetnosti, če ni s pravimi in poštenimi ljudmi stopil v zvezo. Torej je pa velike važnosti, da naš hmelj le takšnim posredovalcem zaupamo, kateri so res znani kot poštenjaki in ki zastopajo koristi hmeljereca, ne pa koristi tujega kupca, ali pa kakor mnogi delajo, le svoj nikoli polni žep. Dosedaj poznamo v Žateci le dve tvrdki, ki so zares zaupanja vredni, in ti so: Čeh Vencelj Valoušek in Nemec Franc Josef Lehl. Prvi dopisuje v slovenskem, češkem in nemškem jeziku in na vsako vprašanje zadovoljno odgovori, in kjer je v tej hiši tudi neki Slovenec iz Celja kot knjigovodja nastavljen, so savinjski hmeljereji lahko prepričani, da bodo tam dobro in vestno postreženi. Druga zgoraj imenovana tvrdka, namreč Franc Jos. Lehl, je pa že tako dobro znana, da je ni treba več priporočati. Svarimo pa pred židovskimi sleparji!

Ta spis sklenemo z željo, da bi savinjski hmeljarji letos imeli več sreče, kakor so je imeli lani! Savinjan.

Koledar.

Sobota (5.) Lavrencij Just., škof; Viktorin škof. — Nedelja (6.) 15. Pobink. Hermogen, muč.; Onesifor. — Ponedeljek (7.) Regina, dev., m.; Albin (Zoran). škof. — Torek (8.) Marijino rojstvo ali Mali Smaren. — Sreda (9.) Gorgonij, m. — Četrtek (10.) Nikolaj Tol. — Petek (11.) Protazij in Hijacint, m. — Mlaj dne 7. ob 2. uri 49 minut po noči.

(Za družbo sv. Cirila in Metoda) podaril je g. dr. A. Schwab, zdravnik v Št. Pavlu v Savinjski dolini, 10 gld.

Sejmi.

Dne 7. septembra v Vojniku, Zrečah, pri Sv. Jerti pri Laškem, na Sv. gorah in v Kapelah pri Brežicah.

Loterijske številke.

Linc 29. avgusta 1896: 47, 35, 30, 24, 57
Trst " " 81, 69, 89, 9, 55

Prostovoljna prodaja posestva.

C. k. okrajno sodišče na Vranskem naznanja: Na prošnjo postavnih dedičev zapuščine dne 24. julija 1896 brez poslednje volje umrlega posestnika Mihaela Puncer-ja, prodajalo se bode posestvo cenjeno na 2245 gld. 16 kr. katast. občine Letuš in je določen za to dan

21. september 1896.

dopoludne ob 11. uri na licu mesta v Podgorju, z opombo, da se bode posestvo oddalo le za vzklicno ali višjo ceno.

Dražbeni pogoji, po katerih je vsaki dražbenik zavezan položiti 225 gld. v roke licitacijski komisiji, dalje cenilni zapisnik, izvleček iz zemljiščne knjige pregleda se lahko v registraturi c. k. sodnije na Vranskem.

C. k. okrajno sodišče na Vranskem, dne 24. avg. 1896.

(188) 3—1

C. k. sodni svetovalec

K. Trtnik.

Iz proste roke na prodaj

je pristava (marof) z vsemi pritlikinami in orodjem, le 10 minut od Celja oddaljena. Obstoja iz dobro ohranjene hiše in velikega lepega gospodarskega poslopja, poleg je jeden velik in dva manjša vrta in 11 jehov zemljišča, med drugim 7 jehov travnikov, trikrat za kosit, sladka krma. Več pove lastnik Karol Regula, posestnik v Celji, Ljubljanska cesta (Laibacher-Strasse), št. 2. (187) 2—1

Natečaj.

Služba

občinskega tajnika

mozirske upravne in tržke občine je za oddati. Letna plača 400 gld. in postranski dohodki. Prositelji imajo skrajno do 30. septembra t. l. vposlati njih lastnoročno pisane prošnje z dokazom popolne zmožnosti slovenskega in nemškega jezika v besedi in pisavi, političnega in računskega uradovanja, dosedajnega službovanja, starosti, pravnosti in njih pristojnosti.

Zupanstvo trg Mozirje, dne 31. avgusta 1886.

(182) 3—1

Zupan:

Anton Goričar.

Otvorjenje gostilne.

Usojam si naznaniti slavnemu občinstvu celjskega mesta in okolice, da sem kupil gostilno na Bregu št. 17 pri „Sannwirth-u“ od g. Val. Kovača ter da vršim ondi krčmarski obrt na svojo roko od 1. septembra t. l. naprej. V soboto 5. t. m. otvorjenje gostilne.

V tej gostilni imam najboljše naravna vina in vedno sveže marcno pivo ter dobra topla in mrzla jedila, vse po najnižji ceni.

Sploh si bodem prizadeval zadovoljiti slavno občinstvo v vsakem obziru in bilježim s posebnim spoštovanjem udani

Anton Pleterski,

(183) 2—1 mesar in gostilničar.

Breg pri Celji, dne 1. septembra 1896.

Popolna

razprodaja

vse štacunske zaloge klobukov, perila, kravat in obilo drugih reči v konkurzu Uršule Stibernik-Ignac Kos v Celju na Glavnem trgu št. 20 (Costo-va hiša), za jako znižane cene bode le še do 27. septembra t. l.

(184) 1—1

Učenec

slovenskega in nemškega jezika zmožen, se takoj sprejme v prodajalnico mešanega blaga pri trgovcu Alojziju Vršič v Ljutomeru.

(185) 2—1

Lepa hiša

z enim nadstropjem v mestu Celji pri Savinji, z lepim vrtom in kopelmi se proda po ugodni ceni. — Več pove upravnistvo tega lista.

(186) 2—1

(181) 4—1

Pozor!

Blago za obleke

zastonj

se ne dobi nikjer, pa najcenejše se dobi v trgovini:

Anton Mlineriča v Celji,

kjer se vsakovrstno: sukneno, platneno, in pavolnato blago za moške in ženske obleke, kakor vsakovrstni robci, (tacetelni), rokavice, nogavice, moderci, srajce, ovrtniki, dežniki, odeje za postelje, koci za konje, in mnogo drugega drobnega blaga, zaradi opustitve trgovine pod fabriško ceno proda.

Ne zamudi nikdo redke priliko!

Prostovoljna prodaja.

Lepa, velika kmetija najbolj obdelana, h kateri spada 75 orlov zemlje in leži med St. Jurjem ob južni železnici in pa Ponikvo ob glavni cesti; posloplja vsa v najboljšem stanju, je radi smrti prostovoljno za prodati.

Tudi se s hišo in gospodarskimi poslopji lahko kupi samo polovico kmetije, komur bi se zdela cela kmetija preobširna. Posebno se opozarja, da v istem zemljišču leži obilica kremenca („Kies“), ki se v bližnjih tovarnah drago kupuje. — Več se izve pri gospodu F. Fraunseisu v St. Jurju ob juž. železnici (152) 9—8

Martin Gregorinčič,

krojaški mojster, Celje
Cerkveni trg št. 4
priporoča se vis. čast. duhovščini in slavnemu občinstvu za
jesensko in zimsko dobo
za napravo vsakojake obleke po najnovejšem kroju
in po nizki ceni.
Izdeluje posebno lepe talarje, črno obleko in uniformo za uradnike in vojaštvo.
(180) 12—2

Kristjanska trdka!

Posredovalna trgovina za vsakovrstni hmelj
Franc Jos. Lehr
Zatec, Češko, (v lastni hiši)
se priporoča p. n. štajerskim hmeljarjem za prav mnogoštevilne pošiljatve dobrega in lepega hmelja, ter zagotavlja najboljše in najpoštenejšo postrežbo. (167) 6—4

Kristjanska trdka!

Milan Hočevár

trgovina špecerijskega blaga
v Celji, Glavni trg št. 10
nasproti farne cerkve

Priporoča

častiti duhovščini in slavnemu občinstvu svoje blago, zagotavljač dobre in cene postrežbe.

Dragi bralci „Domovine“!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

kupuje vsakovrstno sadje, kakor: breskve, hruške, jabolka, divji in pravi kostanj itd.; deželne pridelke, n. pr.: kumna, fižol, bučna zrna, konoplje, malisno štopo, suhe gobe drobno narezane, želod, knoper, i. t. d. Kupim tudi več vagonov sadja za prešat, pošiljatev se začne 20. t. m. Kdor kaj ima naj se osebno ali pismeno oglasi ter vzorec pošlje.
(135) 52—10

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

„Pri dobrem pastirju“!

Otročja obleka od 1.50—7 gld.

Prva in največja spodnještajerska

zaloga oblek

JOSIP HOČEVAR-ja

v Celji, Graška cesta (Grazerstr.) 19

priporoča svojo veliko zalogo

nepremočljivih plaščev = havelok

raznih barv in velikosti.

Oblek za gospode, dečke in otroke
vsake velikosti in kroja, po le mogoče
nizki ceni.

Velik izbor vseh drugih delov obleke.

Obleko za gospode po meri naredim v teku treh dni iz najbolj priznanega angleškega, francoskega in brnskega blaga, katerega slednjega imam vedno uzorce v zalogi po najnovejšem modnem kroju solidno in po nizki ceni.

Na željo pošiljam uzorce franco. Strojene obleke, če se ne dopadejo rad brez ugovora zamenim. (49) 43—1

Plašči = havelok od 7—14 gld.

Brzojavni naslov: Nasko, Celje.

Viktor Nasko

mizarski mojster

v Celji

Gospodske ulice

(Herrengasse) šte. 24

Priporoča svojo veliko zalogo lesenih in kovinskih mrljskih rakev ali krst. (147) 25—

Po nizki ceni.

Akviziterje

za požarno in življensko zavarovanje proti stalni plači in upravnini sprejema pri nas dobro znana in razširjena zavarovalnica. Ponudbe naj se pošiljajo na upravnništvo našega lista pod naslovom: „Akviziterje“. (173) 3-3

Kmetijske stroje:

sadne in grozdne mline, stiskalnice s trajno delujočim dvojnimi in pritiskom vravnajočim tlačilom, slamoreznice, ročne mline za žito (s kameni), geple, travniške brane itd. popravila, izdeluje in iz zaloge

— po najnižjih cenah —

prodaja trdka:

Pehani, Lorber & dr.

tovarna strojev in livarna v Žalcu pri Celju.

Dalje prevzame v izvršbo vse v strojno in livarsko stroko spadajoča dela, posebno za žage in mline, za hmelne sušilnice itd., prodaja razne stvari lastnega proizvoda iz najamčeno najboljše železa, kakor: vlitve kotle, stopnjice in navadne rošče, razne plošče, možnarje, železne ograje, ušče za ure itd. itd.

Vsi izdelki so solidno izvršeni, postrežba je točna in najprijaznejša, a cene nižje kot povsod drugod. (142)

Za vsak stroj in vsako delo se jamči.

Primerna birmanska darila

priporoča

Fran Čuden

v Ljubljani, Mestni trg.

Največja zaloga nikelnastih, srebrnih in zlatih žepnih ur ter velika izbor stenskih ur; zlatih verižic, uhanov, prstanov itd.

Popravila izvršujem natančno in dobro z jamstvom.

Ceniki zastoj. (141) 26—

Edina slovanska posredovalna trgovina za hmelj

Kristjanska trdka. Kristjanska trdka. Kristjanska trdka.

V encelj Valoušek

Zatec na Češkem

se priporoča južnoštajerskim p. n. hmeljarjem za prodajo njihovega hmelja na žateškem trgu in zagotavlja najboljšo in najvestnejšo postrežbo. Na vsako vprašanje se rado voljno v slovenskem, v češkem ali nemškem jeziku odgovori. (172) 6—3

Edina slovanska posredovalna trgovina za hmelj

Karol Vanič v Celji

prodaja močne težke Tarpaulin hmeljeve žaklje po 1 gld. 6 kr. (174) 3-3

Fanta,

ki je slovenskega in nemškega jezika zmožen in dobro izšolan, vzame v prodajalnico z blagom vsake vrste

Karl Rayer,

trgovec Škofjavs pri Vojnku. (179) 2—2

Cementne izdelke,

kakor: cementne plošče vsake barve in velikosti za tlak cerkev, hodnikov podstevj i. t. d. stopnice, cementne cevi v devetih velikostih od 12 cm do 60 cm v premeru. cementne krovne plošče z dvojnima zarezama (Doppelfalzziegel), nagrobne, ter vse drugo, kar se je dozdaj le iz kamena izdelovalo, izdeluje trpežnejše, lepše in cenejše iz cementa

Josip Mursa

sprejema naročila, ter razpošilja izdelke na Krapfu pri Ljutomeru in Središču na j. ž. Prezema tlakanje cerkev in kanalizovanje s svojimi cementnimi cevmi.

V teku 4 let, položil sem svoj cementni tlak v osem cerkev, v mnogo novo zidanih šol, v vile in letovišča in tudi v kopališčih v Radincih, v grajski vitezkega reda pri Veliki Nedelji in drugod; s svojimi cementnimi cevmi zalagam skoro izključno vse okrajne zastope in občine na Spodnjem in Srednjem Štajerskem.

S spoštovanjem se priporočujem

(151) Josip Mursa.

SVETA DRUŽINA

ali

molitvenik

v rabo

občni bogoljubni družbi
krščanskih družin

na čast

svete družine nazareške

Obsega pojasnila in določbe
in vse navadne molitve

Z dovoljenjem
prečastitega škofstva tržaško-koperkega
v Trstu, spisal

P. Hrizogon Mejar

O. S. F.

Založil in prodaja Dragotin Hribar

v Celji.

Cena
v usnje vezani knjigi z zlato
obrazo 1 gld. 20 kr., v usnje
z marmornato obrazo 1 gld.,
v pol usnje 80 kr.

Molitvenik obsega 32 pol ali
510 strani.

Ta molitvenik je namenjen za
ude družbe svete družine nazareške in
vse pobožno ljudstvo. Nobena krštan-
ska družina naj bi ne ostala brez tega
molitvenika.

Prekupci dobé popust.